

MG 1237.2.10

WIDENER

HN Q11S A

μετροι εν παραθέσει
Ἰ Αΐσώπου

MG 1237.2.10

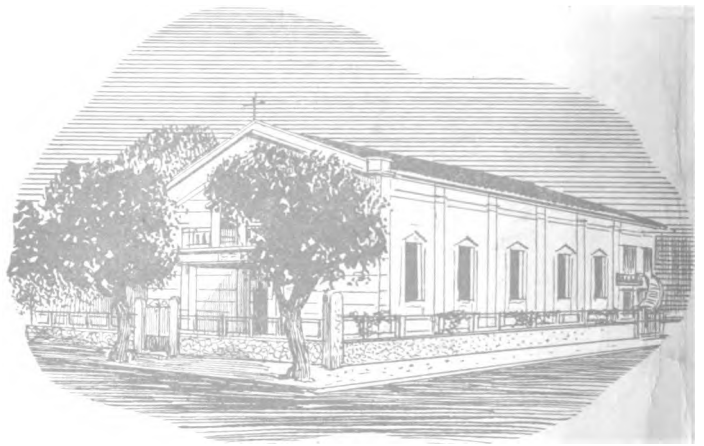
The gift of

University of Cincinnati

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Cover

Assojms

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΜΥΘΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ

ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΟΥΣ

ΑΓΓΛΩΝ

ΕΞ ΟΝ

ΑΝΕΠΛΑΣΘΗΣΑΝ.

Ἐκδίδονται δωράναις

ΝΙΚΗΤΑ Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ.

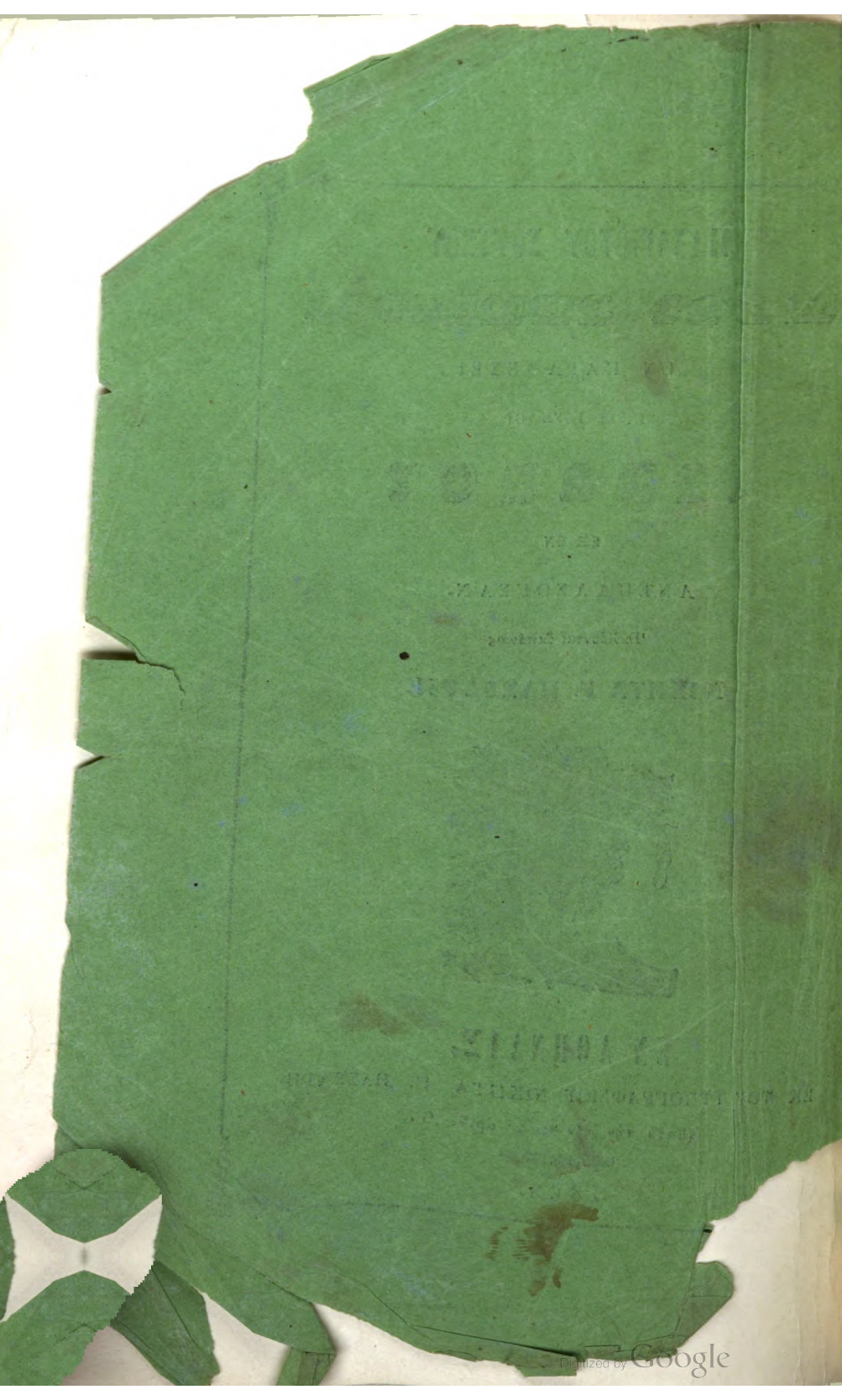

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ.

(Κατὰ τὴν ἀπὸ Νικίου ἀριθ. 6).

1865.

THE
OF
BY
LONDON
PRINTED
BY
18

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΜΥΘΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ

ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΟΥΣ

ΑΙΣΧΡΟΙ

ΕΞ ΟΝ

ΑΝΕΠΛΑΣΘΗΣΑΝ.

Ἐκδίδονται δωρεάν

ΝΙΚΗΤΑ Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ.

(Κατὰ τὴν ὁδὸν Νικίου ἀριθ. 6).

— — — — —

1865

MG1237.2.10

✓

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
NOV 25 1962

61#232

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Φίλτατε Μάρκε Ρενιέρη!

 ¹⁵⁶⁴ ΑΤΑ τὸ παρελθὸν ἔτος συγγράψας τὴν *Χαριτινήν*, μυθιστόρημα περὶ τῶν Χριστιανικῶν, δι' οὗ εἰσάγω εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων καὶ τῶν κορασίων τὴν χριστιανικὴν ἀγνὴν ἠθικὴν, ἀρέπλασα / καὶ τοὺς ἐκλεκτοτέρους μύθους τοῦ Αἰσώπου εἰς ἀγελῆ ἀστείας καὶ βέουσαις ποιήσιν. Καὶ οὕτως ἔδωκα εἰς τοὺς παῖδας καὶ εἰς τὸν λαὸν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἡμετέρων προγόνων Ἑλλήνων, τοσοῦτον θαν-
μασθεῖσαι ὑπὸ τε τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Κάτωθε δὲ παντός μου μύθου παρεθέμην τὸν τοῦ Αἰσώπου, οὐχὶ πρὸς κατάδειξιν τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἔργου μου, ἀλλὰ πρὸς ἐξάσκησιν τῶν παιδῶν περὶ τὴν ὑγίαν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ λόγου.

Τὴν δημοσιεῖσιν ταύτην περαιωθεῖσαι τύποις καὶ ἀναλώμασι Νικήτα Πάσσαρη ἀφιερῶ σοι τῷ σεμνοπρεπεῖ θεράποντι τῶν Ἑλληνικῶν Μουσῶν καὶ γέρω εἰς τὴν ἀκριβῆ στάθμισιν τῆς ὀρθοτάτης κρισεώς σου τὸ εἰσαχθὲν νέον αὐτὸ εἶδος τῆς ποιήσεως, οὗ ἡ Ἑλλὰς ἐστερεῖτο.

Ἐπίτρεψον δέ μοι τὴν μετὰ σοῦ συνδιὰλεξιν περὶ τινῶν ἀναγκαίων ἵνα περιέλθωσιν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ κοινοῦ καὶ ἀφορώτων τὴν παρ' ἐμοῦ ἀρέπλασιν τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου.

Ὁ μυθοποιὸς τῆς Φρυγίας ἔζησε καθ' ἣν ἐποχὴν ἠκμασαν οἱ ποιηταὶ Ἀλκαῖος, Σαπφώ, Σόλων, Μίμνεμος, Στήσιχορος καὶ Θεόγνις. Ἐπερόησε δὲ τοὺς μύθους κατὰ τὴν

πεντηκοστήν δευτέραν Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ ἑπτὰ σοφοὶ εἰς πόλιν καὶ οὐχὶ εἰς πελὸν λόγον συνέγραφον. Οἱ σωζόμενοι λοιπὸν μῦθοι τοῦ Αἰσώπου οὐδὲν παρ' αὐτοῦ ἐγράφησαν, ἀλλ' ἡ ἔρροια αὐτῶν διελθούσα πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων, ἐχαράχθη παρὰ καλάμου ἀγνώστου, ἐν πελῶ λόγῳ πολλῶν χρόνων, ἀφοῦ οἱ περὶ Κάδμου καὶ Φερεκύδην, καὶ Ἐκαταῖον, λύσαρτες τὰ μέτριον κατεσκεύασαν καὶ ἀπέδειξαν τὸν πελὸν λόγον καὶ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ καλάμου ἄτετρα χαράγματα εἰσὶν οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου.

Ὁ μέγας Σωκράτης θανούτων τῶν τῶν μῦθων καὶ κρίτων ἀτελῆ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου καὶ τὴν ὕψην αὐτῶν, ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ περιμένων τὸν θάνατον ἐμελώδησε τινὰς τῶν μῦθων τοῦ Αἰσώπου, ἐνὸς δὲ τούτων τὴν ἀρχὴν ἢ Διογένης Λαέρτιος διηγήρησεν, ἔχουσαν οὕτως

Αἰσώπος ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστει νέμουσι
μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίῳ σοφίῃ.

Τοὺς ἐπὶ τοῦ Σωκράτους σωζομένους μῦθους τοῦ Αἰσώπου ἐπηύξησαν Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, φιλόσοφος ἑνδοξὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ Θεόπομπος ὁ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀλλ' αἱ συναγωγαὶ αὐτῶν ἠφανίσθησαν. Ὁ δὲ Βάβριος ἀρχαιότερος ὀλίγον τοῦ Αἰσίου μυθογράφου Φαίδρου ἐστιχοῦργησε τοὺς πλείστους μῦθους τοῦ Αἰσώπου, βίβλας ἐπ' αὐτῶν ἀνθητίνα. Πρὸς περιέργειαν δὲ τοῦ κοινοῦ μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὸν τοῦ τέττιγος καὶ μύρμιγγος ὕμνον τοῦ Βαβρίου ποιηθέντα·

ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ.

Χειμῶνος ὄρα σίτον ἐκ μυχοῦ σύρων
ἔφυγε μύρμηξ, ὃν θέρουσ' σεσωρεύει·
τέττιξ δὲ τούτον ἰκέτευσε λιμῶντων
δοῦναι τι κ' αὐτῷ τῆς τροφῆς ὅπως ζῆσθ'
εἰ τί οὐδ' ἐποίησ', γηρὶ, τῷ θέρει τούτῳ ;

» οὐκ ἐσχόλαζον ἀλλὰ διετέλουν ἄδων. »
 γελάσας δὲ ὁ μύρμηξ τὸν τε πυρὸν ἐγκύβειον
 » χειμῶνος ὄρχου, φησὶν, εἰ θέρους ἦσας. »
 Κρεῖττον τὸ φροντίζειν χρεῶν ἀναγκάων
 ἢ τὸ προσέχειν τοῦν τέρψαι τε καὶ κώμοις.

Ἄλλα καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐμμέτρων μύθων τοῦ Βα-
 βυλίου ἀπωλέσθησαν, ἔμειναν δὲ οἱ σωζόμενοι μῦθοι τοῦ
 Αἰσώπου, οἵτινες εἰς σκελετοὶ γυμνοί, ἐξ ὀστέων συγκέ-
 μετοι μόνον.

Ἐπὶ τοιούτων σκελετῶν ἔπρεπε ἵνα θεῶν σάρκας, ἢ
 ὑπέκων εἰς τὴν σοβαρὰν σχολὴν τοῦ Φαίδρου καὶ χαλκοῦν
 ἐκτυπῶν πᾶν ἔπος, ἢ μιμούμενος τὴν ἐλαφρὰν καὶ χαριεῖά-
 την γραφίδα τοῦ Λαφορταίου, ἦτις πολλὰκις ἐστὶ ἀσθενὴς
 καὶ χαλαρά.

Οὐδένα ἐξ αὐτῶν ἐμιμήθη, ἀλλὰ γράφων πρὸς ἠθοπολη-
 σιν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν παιδῶν, πρῶτον μὲν χρῆσιν ἐποιήσα-
 μην ὕφους καταληπτοῦ, ὁμαλοῦ καὶ ἀφελοῦς, μελοποιῶν τὰ
 ἔπη μου κατὰ τὰς τέσσαρας ἀρχαίας διαλέκτους τῆς Ἑλ-
 λάδος, τὴν Ἰωνικὴν, Αἰολικὴν, Δωρικὴν καὶ Ἀττικὴν, ὧν
 πλείστους μαργαρίτας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διατηρεῖ, ὡς περὶ
 τούτου ἐκτερέστερον ὁμιλήσω καὶ ἰδοὺ δεῖγμα τι. Ὅτε ἐν
 τῷ δευτέρῳ μύθῳ ἡ καταγιγῆς ἔβριψε τὴν λεορτήν τοῦ ὄρου,
 ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς ἔπη

τὰ παιδὰ κατὰ σειρὰν
 τοῦ τραβοῦσαν τὴν οὐρὰν,
 τοῦ τραβοῦσαν καὶ τ' αὐτὰ,
 κ' ἐκραζαν ἀπολα ψευτὰ ! ο
 ὁ πτωχὸς ὠγγάνιζεν,
 ὁ πτωχὸς ἐμδριζεν,
 ἀλλ' αὐτὰ τὰ πορηρὰ
 λαριρὶ λαριρὰ.

Δεύτερον δὲ, ὅπως μένωσιν ἐγγλυφα τὰ ἔπη μου εἰς τὴν

μήμην τῶν τε παιδῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ἠσπάσθη ὡς ἐπὶ τὸ
 πλεῖστον τὸ δέληγρον τῆς ἀστειότητος ἀρέσκον εἰς τὴν
 παιδικὴν ἡλικίαν καὶ καταάλληλον εἰς τὴν ἀσθετῆ δι-
 νοίαν τοῦ λαοῦ· καὶ ἰδοὺ δεῖγμά τι ἐκ τῶν πολλῶν μύθων
 μου, ἔνθα ὁ χαριετισμὸς μάλιστα διαπρέπει.

φορὰν πρώτην ἀλεποῦ
 λέοντα ἰδοῦσα που,
 ἴσ' τὸ νῦν ἦλθε καὶ ἀεὶ
 ἢ κυράτσα Θωμαῖ.

Καὶ τὴν δευτέραν φορὰν
 εἰς τοιαύτην συμφορὰν
 πῆγε κ' ἦλθε ἢ δειλῆ,
 ἀλλὰ ὄχι καὶ πολὺ
 ὕστερα τριτὰ ταῦτα
 ἤρχισεν τὸν ῥῶτᾶ
 ὡς συμπεθέρη τραγῆ
 τί ποθεῖ καὶ τί φρονεῖ·
 καὶ μερίδι τὰ ζητῆ
 εἶνα τοῦ λαγοῦ αὐτὴ
 τῆς δορκάδος τὰ νεφρὰ
 ἢ δυὸ πόδια ἐλαφρὰ.
 Νὰ πηδᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ
 καὶ τὰ τὸν φιλοσεικῆ
 τῆς πηγῆς τὸ δροσερὸ
 καὶ τρεχάμενο νερό.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ γνωρίζω, πόσον οἱ δεκαπεντα-
 σύλλαβοι εἰσὶ βαρεῖς, εἰσηγάγον μέτρα ὀλιγοσύλλαβα, οἷον
 τὰ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν σύνθετα μετὰ ἑπτασυλλάβων·

εἰς βουβάλου
 τρισμεγάλου
 κέρατον κογχυλωτόν
 ἦλθ' ἀκρότως

κόνωψ, πρώτος
 τῶν κωνώπων ἀλλητῶν
 καὶ καθίσας
 καὶ ἀρχίσας
 ὡς εἰδὸν σὺν ἡβῆς γ' αὐτῆ,
 ἐφαρτάσθη
 πῶς ἐπλάσθη
 ὄν τι μέγα καὶ πολὺ.

Ἰσαύτως εἰσηγαγόν τὰ τεσσάρων συλλαβῶν καὶ ἄλλα

καρβουνάρης
 κυτριάρης
 εἶχ' εἰς λάκκους
 καὶ εἰς σάκκους
 τὰ πολλὰ του
 κάρβουνα του,
 κ' ἀπ' ἀσβόλην
 μαύρην δλην
 τὴν μορφὴν του
 τὴν στολήν του.

Εἰσηγαγόν τὰ πεντασύλλαβα ἑπὶ, ὅλον

παρωρισμένοι
 καὶ ἀφρισμένοι
 κατὰ θαλάσσης
 τῆς γῆς συμπόσης
 οἱ ποταμοί,
 εἰς πλήρεις ἄλας
 εἰπαρ ἀγκάλας
 ἡμᾶς βυθίζεις
 καὶ ἡμᾶς ποιζεις
 ὕδωρ δριμύνη.

ή.

Εισήγαγον και τὰ εξασύλλαβα, οἷον.

Ἄρκουδα μὲ δπλῆν
δνύχων τετραπλῆν,
φοροῦσα μηλωτῆν
χορδρῆν και δυρατῆν,
εἰς σπήλαιον βαθύ
ἐπάλευε ὀρθῆ
μὲ λόντα μακρὸν
δι' ἔλαφον τεκρῆν.

Ἐισήγαγον τὰ ἐπτασύλλαβα και μάλιστα τὰ προπα-
ροξύτονα, ὧν εἰσι δυσχεροτάτη ἡ στιχουργία διδοι τριῶν
συσλλαβῶν ὁμοιοκατάληξις ἀπαιτεῖται· οἷον.

Μάρτις θαναζόμενος
και τριγυριζόμενος
ἔλεγε τὰ μέλλοντα
εἰς καθένα θέλοντα
τὰ ἰδῆ ἔς τὸ νύχι του
τί τὸν γράφῃ ἡ τύχη του·
και λοιπὸν τί πείραζε·
κούμαρα ἐμοίραζε.

Εἰσήγαγον ἀπ.ἀ. ὀκτασύλλαβα ὡς ἐξῆς⁴

Ἡ ἀλώπηξ περὶ κάλλους
και ἡ πάρδαλις μεγάλους
λόγους εἶχον και δριμελας
ἔς τὸν δρυμὸν φιλοεικλας·
ἔδειχῆς τὴν εὐμορφίαν
ἔδειχῆς τὴν ἀρμονίαν
τῶν χρυσῶν του τὸ θησιόν
κύκλων και ἡμικυκλίων.

Ἐισήγαγον και τὰ ὀκτασύλλαβα ἔτι μεμυμένα μετὰ
ἐπτασυσλλαβῶν.

ἄπδ ἑλαιον μεθύων
 λύγρος ἔμπλεως φωτός
 «ὑπεράνω τῶν ἡλίων
 λάμπω!» ἔλεγεν αὐτός·
 πλὴν μικρὰ προῆ ἀέρος
 φέβασα βροχῆς φαιλίδα,
 τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀστέρος
 ἔσβυσε τὴν θρυαλλίδα.

Ταῦτα τὰ μέτρα οὐτ' ἐκ τοῦ Ὀμήρου, οὐτ' ἐκ τοῦ Πιν²
 δάρου καὶ τῆς Σαπφούς, οὐτε ἐκ τῶν χορῶν τοῦ Αἰσχύ-
 λου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐρυπίδου ἐρατοσθημεν, φρο-
 νήσαυτες ὅτι ματαιοποροῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα πράττοντες
 σήμερον ποιηταὶ καὶ οὐδεμίαν ἀρμοσίαν ἐκεῖνα ἔχουσιν
 εἰς τὰς ἡμετέρας ἀκοάς, αἵτινες ἀπέβαλον τὴν μελωδίαν
 τῶν μακρῶν καὶ τῶν βραχέων· ἀλλὰ παρελάβομεν τὰ
 μέτρα ταῦτα ἐκ τῶν ποικίλων ἐρωτικῶν ἀσμάτων τοῦ λαοῦ.
 Ὁ πλοῦτος αὐτὸς μέτρων ἐλαφρῶν δίδωσι πτερὰ εἰς τὴν
 ποιητικὴν μυθογραφίαν μου· ἀλλὰ ταύτην τὴν ταχύτητα
 καὶ τὴν γοργότητα ἐπηύξησα καὶ διὰ λυρικῆς ἐκφράσεως
 καὶ πρὸς ἐπισφράγισιν τῶν λόγων μου φέρω καὶ τινα
 παραδείγματα.

Ἐκαστος μῦθος τοῦ Αἰσώπου ἐγκλείει ἔννοιαν μεγάλην
 μιᾶς βίβλου· θανμάζει ἕκαστος πῶς ἐκ τῶν ὀρωμένων δ
 ὄψυλος τῆς Φρυγίας συνηρομολόγησε τοιαύτην ἀόρατον καὶ
 ἄγνωστον ἡμῖν ἠθικὴν διδασκαλίαν· ἀλλ' ἐκάστη ἔννοια
 στερεῖται τῆς ἀναγκαίας ἀναπτύξεως καὶ τῶν οικειῶν κο-
 σμημάτων· διὰ ταῦτα παρεδέχθημεν τὴν ἐπέκτασιν ἐκά-
 στοῦ μύθου καὶ αὐτὴν ἐνηργήσαμεν διὰ ποιήσεως λυρικῆς,
 καὶ οὐδ' ἐκρίναμεν ἀναξίαν ἅμα καὶ παραβολῶν καὶ εἰκότων
 ἐποποιίας τὴν μυθογραφίαν· Ἰδοὺ μῦθος περιέχων τὴν ἐξε-
 κόνισιν τρικυμίας·

Ἐχθρὸς ἔπλεε μ' ἐχθρὸν
 εἰς δικάταρτον σαθρόν·

ὁ εἰς ἦτον εἰς τὴν πρῶραν
 καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν πρῶμνην·
 καὶ καλὰ καθ' ὄσσην ἔσαν
 ὀμαλὴν παρίστα λίμνην
 ὄλ' ἢ θάλασσα· πλὴν ἔως
 ἔφθασε τοῦ Καθηρέως
 ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Κέας
 εἰς μεγάλα ὁ βορέας
 τρία του πηδήματα·
 κόλασις δὲ σκοτεινὴ
 ἔγιναν οἱ οὐρανοὶ
 καὶ βουνὰ τὰ κύματα·
 εἰς τὰ σπλάγγα του ἐβλάθη
 τὸ σαθρόπενκο καράβι·
 τ' ἄρμενά του γύριζαν,
 οἱ ἰστοὶ του σύριζαν
 κ' ἔτριζαν ὡς φρόκαλα
 ὄλα του τὰ κόκαλα.

Ἐπειδὴ σήμερον ἡ χρῆσις τῶν τόξων καὶ τῶν βελῶν
 ἔπαυσε, ἀναπλάττοντες τὸν ὄρατον μῦθον τοῦ Αἰσώπου
 ἐπιγραφόμενον ἅ' Αἰετός· ἐθέσαμεν τὸν αἰετὸν κατὰ τὸν
 Τρωϊκὸν πόλεμον εἰς κορυφὴν λόφου κειμένου παρὰ τὰς
 ὄχθας τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τοξευθέντα ὑπὸ Αἰάντος τοῦ
 Τηλεμῶνος. Παριστώμεν δὲ τὸν αἰετὸν ἐκείθεν πλαγῶντα
 τὰ βλέμματα πέριξ, καὶ λέγομεν περὶ αὐτοῦ.

εἰς τὴν Τένεδον ἐπλάνα βλέμμα θεοῦ τρις πηδῶν
 ἐφθασεν εἰς τὴν Τρωάδα ὁ σεισίχθων Ποσειδῶν.
 εἰς τὴν κάτω πεδιάδα
 ἐθεώρει τὴν ~~Παλλάδα~~

ἥτις τὸ χρυσοῦν ἐκράτει δόρυ ἔς τὸν βραχίονά της,
 καὶ τοὺς ὄφεις τῆς Γοργόνης εἶχεν εἰς τὸν θώρακά της.
 Ἐβλεπε τὸν Ἄρην, ὅστις, ἠγιάχει δύο ἔππουε
 χύοντας εἰς τὰ ἐδάγη κεραυνοὺς ὡς ποδοκτύπους.

καὶ ἀντήχει τερατώδη πρότον ἢ φωνὴ αὐτοῦ,
ὡς βοὴ χιλιανθρώπου ἀλλὰ λάζοτος στρατοῦ.

Καὶ ἀλλαχοῦ αἱ δύο εἰκόνες τῆς σφηκὸς καὶ τοῦ ὄφραως
εἰσὶν ὡσαύτως εἰκονικώταται·

Τὰ πτερὰ τανύλουσα,
καὶ γοργὰ ζιζίζουσα
σφήκα τις ὑπερμεγίστη
καὶ ὄμοῦ ὑπερκακίστη
εἰς ἓν μέγα σπήλαιον
ἔχωντες ἀνίλσον
κέντρον εἰς τὴν ὑψηλὴν
χρυσοῦ δράκου κεφαλῆν.
Τὸ θηρίον γύριζε,
βόιζε καὶ σφύριζε,
καὶ τὰ λεπιδώματά του
τὰ χρυσοσπαράγγιδά του
ἔτρυζαν προτάλιζαν
πλήρ δὲν τὴν ἐλάλιζαν.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν εἶχον θρησκείαν ποιητικωτάτην,
ὑψοῦσαν τὴν φαντασίαν, ἀλλ' οὐδόλωσ ἠθοποιοῦσαν τὴν
ψυχὴν. Ἡμεῖς παραλαβόντες εὐτυχῶς τὴν ἱερὰν διδασχὴν
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωρίζομε θεὸν ἓνα ἐν τοῖς οὐ-
ρανοῖς τὸν Παντοκράτορα, ἀγγέλους περὶ αὐτὸν, δαίμονας
ὑπὸ τῶν ἀγγέλων τικηθέντας καὶ οὐδὲν ἕτερον. Ἐκ τού-
του αἱ πολλαὶ εἰκόνες καὶ παραβολαὶ τῶν ποιημάτων μου
καὶ αἱ πλείονες τοῦ ἀδελφοῦ Ἀλεξάνδρου στηρίζονται
ἐπὶ παιρομένων τῆς φύσεως καὶ συγκρίσεων ἱστορικῶν.
Ὁ Μεσσίας ἐμοῦ καὶ ἡ λαμπρὰ μάλιστα Τουρκομάδος τοῦ
ἀδελφοῦ ἔχουσιν ὑψηλὰ τεμάχια· ἐν τῇ Τουρκομάχῳ ὁ ἐρε-
θίζων Σαταρὰς τὸν Ὀδυσσία ἐρχόμενος παρὰ τὴν Οἰτην
ἔστι δαίμων γιγάντειος. Ἐν αὐτῇ ὁ τοξέων Ἀρχάγγελος
τῶν Σαταρῶν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ ἀναγκάζων αὐτὸν ἵνα ρίψῃ
ἀπὸ τῆς μελανῆς αὐτοῦ καλῆς τμήμα τῆς κασίσης ταναρ-

χίδος τῶν Ὀθωμανῶν, ὅπερ ἐδφεροδούζειν ἤδη κατὰ τοῦ Κα-
ράρη, ὑπερβαίνει κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸν Ποσειδῶνα καὶ
τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἄρην τοῦ
Ὀμήρου.

Ἀλλὰ τῶν παλαιῶν ἡ θρησκεία εἶχε ποικίλλαν καὶ φα-
δρότητα· δώδεκα ἦσαν οἱ μεγάλοι θεοὶ, ἔκτος τῶν μικρῶν.
Αἱ θάλασσοι εἶχον Νηριίδας, Τρίτωνας, Ἀμφιτέτην καὶ
Ποσειδῶνα· τὰ δάση Πάνα καὶ Ἀρυσάδας· αἱ ἄμπέλοι
Βάκχους καὶ Μαινάδας. Αὐτὴν τὴν ὥρασαν ποιεῖσθαι ἡμεῖς
εἰσηγάγομεν εἰς τοὺς μύθους ἡμῶν, εἰς τοῦτο δικαιοῦμεθα,
διότι ὁ Αἰώωπος ἀναφέρει καὶ Δία καὶ Ἄρη καὶ Ἄφρο-
δίτην καὶ συμπόσιον θεῶν, ἡμεῖς δὲ ἀναπλάττομεν τοὺς μύ-
θους αὐτοὺς ἐλαμβάνομεν ἀφορμὴν εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς
πάντη νέας ἡμῖν ποιήσεως τῶν προγράφων.

Καὶ διέλεθε φιλόκαλε καὶ φιλόμουσε Ἄρερ! εἰκόνας τι-
νάς τῶν ἀρχαίων θεοτήτων, αἰτινες ἀναφαίνονται ἐν τοῖς τῶν
μύθων μου.

Ο ΖΕΥΣ.

Ὁ Ζεὺς ἴστατο εἰς ἔδραν χρυσοῦν· χρύσειαι φιάλας
εἰς τοῦ θρόνου του τοὺς πόδας δύο ἔλαμπον μεγάλαι
χρύνουσαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν·
ἔπρεε τὸ μεγαλύτερον ἢ μεγάλην του εἰκῶν·
δάκτων τὴν οὐράν του ὄφεις ἔκειτο εἰς τὰ πλευρά του,
τῆς ἀτέρμονος ζωῆς του σύμβολον καὶ ἀθανάτου.
εἰς ἀδαμαντίνους ἔδρας ἴστατο αἱ ἀρεταὶ
ἀπὸ χαίτης μέχρι πτέρυγας καλυπτόμεναι αὐταί.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἐχων ὡς διάδημά του λάμποντα ζωδιακόν
ζεύγος ἐκ τεσσάρων ἵππων εἰς τὸ ἄρμα του λευκῶν,
καὶ ἀπ' ὄφεις καὶ γοργόνας ἐνδυμα πεπικιλμένον
ἔφθασεν εἰς τοὺς Δελφούς του ὁ Ἀπόλλων καταβαίνων....

Εἰς τὴν ὕβριν ὁ Ἀπόλλων τῆς Πυθίας του ἐμάρη
εἰς τὸν φεύγοντα ἐμπαίκτην ἀργυρότοχος ἐμάρη

τὴν χρυσίην του φαρέτραν ἐκλαγξαν οἱ ὀδοίτου του
ἔγινεν ὡς τὴν Ἰσφώδης ἢ ἡλιακὴ μορφὴ του.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ἡ ὥραλα τῶν Κυθήρων θάλασσα δὲ ἐκοιμάτο
εἰς ἑαρινὴν πρῶταν γλυκὺν ὕπνον κ' ἐλαφρὸν,
καὶ ὁ οὐρανὸς ὠραῖος εἰς αὐτὸν ἀντανακλάτο,
ἢ ὥραλα ἐγεννήθη Ἀφροδίτ' εἰς τὸν ἀφρόν·
 ἔλαμπερ ὡς ὁ ἀδάμας·
 κ' ἔκρυπτεν εἰς τὰς παλάμας
κ' εἰς τὰ τρέχοντα ἐμπρὸς της καὶ ὀπισθῶ της νερὰ
τὰ παρθενικὰ της κάλλη τὰ γυμνὰ καὶ θροισερὰ·
 καὶ τῶν πόθων, τῶν ἐρώτων
 τῶν χαρίτων, τῶν γελώτων
οἱ χοροὶ παρηκολούθουν ὄταν εἰς τὴν κοραλλίην
ἄμαξάν της καθοδήγουν εἰς τὰ Κύθηρα ἐκελεην
Τρίτωνες καὶ Νηρηίδες Ποσειδῶν καὶ Ἀμφιτρίτη
ἀράζοντες· ἰδέτε κάλλος! ἐγεννήθ' ἢ Ἀφροδίτη.

Ἐν τῷ 43 μύθῳ τῷ περιγραφόμενῳ « ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ
Πλούτος » παριστῶμεν ὡσαύτως τὸν δρεπαρηγοφόρον Κρό-
νον, τὸν διπρόσωπον Ἴανον, τὴν Ἥραν φέρουσαν μήκωτας
καὶ φερομένην ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ χρυσοπτέρων
ταῶνων, τὴν Ἴριν εἰς κάριστρον φέρουσαν κρινὰ θαλερὰ καὶ
σειούσαν τόξον τρίχρον, τὸν Ἡραϊστον χωλαίνοντα καὶ πρὸ
μικροῦ κλισάρτα ἐν τοῖς οὐρανοῖς Μέγαρον ἔχον εἰς πᾶν
ὄροφος ἀστέρα ἕνα, τὸν τυφλὸν Πλούτον κρατοῦντα σάκκον
πλήρη χρυσοῦ. Οὕτως εἰσηγάγομεν τὴν ποιητικὴν μυθολο-
γίαν δὲ τῶν μύθων αὐτῶν εἰς τὴν νεωτέραν ἡμῶν ποίησιν.

Αἱ μεταβολαὶ ἡμῶν εἰσὶν ὡσαύτως οὐσιωδέσταται κατὰ
τὰ ἐπιμύθια. Τὰ πλεῖστα εἰσὶ πολιτικὰ ρουθεσθαὶ πολῦτιμοι,
καὶ τινες μὲν αὐτῶν γενικαί, πολλὰ δὲ καὶ εἰς τὴν ἡρετέραν
πολιτείαν καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα ἦθη ἐφαρμοζόμεναι. Ὅτε ὁ
Αἰσωπος ἔζη, ὁ μὲν Πεισιδρατος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐτυράννει,
ὁ δὲ Κροῖσος καὶ Κῦρος ἐδέσποζον κατὰ τὴν Ἑλλάσσορα

γεωτέρας Γραικικῆς καὶ ἐκ τούτου μιχαρονικῶν καὶ μιζο-
 βάρβαρον, ἀλλὰ καθαρὸν ἑλληνικῶν καὶ ἅμα κατανοού-
 μενον παρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων· κατὰ δὲ τὴν ποιησὶν
 διατηρῶ τῶν τεσσάρων διαλέκτων τὰ σωζόμενα μετὰ τιῶν
 ποιητικῶν ιδιοτροποιῶν· καὶ οὕτως ἐνδύω τοὺς μύθους τοῦ
 Αἰσώπου τὸ τερπνὸν κάλυμμα τῆς ποιήσεως, ἢ μεταφέρω
 τοὺς ἀδάμαντας τοῦ Ἀνακρέοντος εἰς τὸ διάδημα τῆς γεω-
 τέρας ἡμῶν φιλολογίας.

Πανσάτω λοιπὸν τὸ χάος τῶν σκέψεων· πανσάτωσαν οἱ
 ζητοῦντες ἵνα γράψωμεν τὸν πεζὸν λόγον καὶ τὴν ποιησὶν
 διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης· οὔτε ἡ ποιησὶς δέχεται τὴν μονό-
 τονον σοβαρότητα τοῦ πεζοῦ λόγου, οὔτε ὁ πεζὸς λόγος τὴν
 ἐλαφρὰν ποικίλλαν τῆς ποιήσεως, κατὰ τε τοὺς ἀρχαίους καὶ
 κατὰ τοὺς γεωτέρους ἡμᾶς Ἑλληνας.

Ἐπάρχει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διαφορὰ ἐπαισθητῆ μεταξὺ
 τοῦ πεζοῦ καὶ τοῦ ποιητικοῦ λόγου· ἡ αὐτὴ διαμέρει καὶ
 παρ' ἡμῖν τοῖς γεωτέροις.

ΜΥΘΟΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

ΜΥΘΟΣ Ι.

ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ.

ΣΜΕΛΟΥΡΓΗΣΕ τούς μύθους τοῦ Αἰσώπου ὁ Σωκράτης τὴν μολπὴν τῶν κρίνας ἔργον Μούσης ἐπωφελεστάτης· « Διὰ τῶν ἐπῶν ὁ λόγος προσηλοῦται εἰς τὴν μνήμην » εἶπεν ὁ τοῦ βασιλέως τῶν σοφῶν λαβῶν τὴν φήμην· καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Πλάτων ἀπὸ τῆς φαντασιώδους Πολιτείας τοῦ ἐξώσας τὸν τυφλὸν τῆς Ἰωνίας, (1) μετ' ἐπκίνου ἀχορέστου καὶ γραφῆς ἐνθουσιώδους ἔδωκε τὴν πρώτην ἔδραν εἰς τὸν δοῦλον τῆς Φρυγίας. (2)

Τὰς σοφὰς ἐκείνων γνώμας σήμερον ἀκολουθοῦμεν, καὶ κρατοῦντες πτηνὸν χήνας ἐλαφρὸν φιλοσοφοῦμεν.

(1) Τὸν Ὅμηρον.

(2) Τὸν Αἰσώπον

ἀστειότητα καὶ χάριν ποίησιν καὶ ποικιλίαν
εἰς τῶν Αἰσωπέων μύθων φέρομεν τὴν συντομίαν·
ἢ τῶν Σούτσων λοιπὸν Μοῦσα μέγα καὶ καινὸν τι πράττει·
μιμουμένη αὐτὴ οὕτω, δὲν μιμεῖται ἀλλὰ πλάττει.

Εἰς οἰκίαν παλαιάν

ποντικ' εἶχαν φιλεῖν·

ὄνυχας προμηθευμένη σουγλεροῦς, μακρὰν οὐρὰν,
γάτα μακρὴ καὶ μεγάλη ἐμυρίσθη τὴν σποράν,
καὶ τοὺς ἔτρωγεν ὀπόταν πρόβαλαν ἀπὸ τὴν τρύπαν·
συγαλέσιντες ἐκεῖνοι σύνοδον ποντικῶν εἶπαν·
« μὴ προβάλωμεν παρ' ὅταν εἰς τὸ μαγειρεῖον κάτω
ὁ ψνόμενος τὴν φέρῃ λαγῶς ἢ τὸ σφογγάτο ».·
Ἐθνοφύλακες δὲ τότε· μισοὶ πρό· μετὰ μισοί·
καὶ εἰς κράζων πρὸς τὸν ἄλλον « Γρηγορεῖτε· καὶ τίς εἶ ; »

Εἶπαν κ' ἔγινε τὸ πρᾶγμα· ἤχθησαν οἱ ποντικοὶ
καὶ ἀνωφελῶς ἢ γάτα παρεμόνευεν ἐκεῖ·

Θέλουσα ἢ πονηρὴ

νὰ τοὺς παίξῃ τὸ λωρὶ,

ἐκρεμάσθη ἀπὸ μίαν τοῦ οἰκῆματος δοκόν,
κ' ἐκαμώθη, ὅτι τέλος εἶχε λάθει τραγικόν·
νέκρωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς τοῦ Βελζεβοῦλ ἢ κέρη·
νεκρὸν ἔκαμε τὸ γύρω κίτρινόν των περιθώρι·
ἔσφιξε τοὺς ὄνυχάς τῆς καὶ τοὺς κράτησε κλεισμένους·
ἄφησε τοὺς μύστακὰς τῆς ἀκινήτους καὶ πεσμένους·
κ' ἔλεγε ἐπιτραχίλι ἐφημέριος θὰ βάλῃ
τ' ἀλληλοῦσα νὰ ψάλλῃ.

Ἐνας ποντικὸς βαρβάτος παλαιὸς τυροφαγᾶς,
δοτικὸς εἶχεν εἰς τὴν πλάτῃν τρεῖς τῆς ὄνυχοπληγᾶς,

ἄμα εἶδ' ἀπὸ μακρᾶν
τὴν κυρὰν εἰς τὸν ἀέρα τεντωμένην καὶ νεκράν,
« ἑκατὸν φοραῖς, τὴν εἶπε, σ' ἑκατὸν δοκοῦς κρεμάσου'
ἄσκοτύμπκνον κι' ἂν γένῃ; δὲν ἐρχόμεθα σιμᾶ σου ».

Ἐπιμύθιον.

Οἱ πανοῦργοι ἀπατώσι
κατ' ἀρχάς, πρὶν γνωρισθῶσι·
πρὸς ἀπίτην τῶν ἀθῶων μετὰ ταῦτ' ἀνωρελῆς
πάντα πλέον τεχνουργία τῆς κακῆς των κεφαλῆς. (1)

(1) ΑἰΙΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

28.

Αἰλουρος καὶ μῦες.

Ἐν οὐκίᾳ τινι πολλῶν μῶν ὄντων, αἰλουρος τοῦτο γινούς ἦεν ἐνταῦθα
καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλεμβάνων κατέστηεν. Οἱ δὲ καθεκάστην ἑαυτοῦς
ἐναλισκομένους ὄροντες ἔρρασαν πρὸς ἀλλήλους «μηκέτι κάτω κατέλθωμεν
ἵνα μὴ παρ' ἡμῶν ἀπολώμεθα· τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο
ἔξικνε ἔσθαι, ὡμεῖς σωθησόμεθα.» Ὁ δὲ αἰλουρος μηκέτι τῶν μῶν κατιόν-
των, ἔγνω ἐπινοίας αἰ αὐτῷ σοφίζόμενος ἐκκαλέσασθαι. Καὶ δὴ ἀπὸ
κατέλλου τῶν ἐπιούτων ἀνοθεῖς ἀπήρθησε, καὶ προσεποιεῖτο νεγρὸς εἶναι.
Τῶν δὲ μῶν ἑκαστὸς, παροκύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· Ἦ οὗτος, κἄν θύλαξ
γένῃ οὐ προσελεύσομαι σοί.

Ἐν οὐκίᾳ τινι πολλῶν μῶν ὄντων, αἰλουρος τοῦτο γινούς ἦεν ἐνταῦθα
καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλεμβάνων κατέστηεν. Οἱ δὲ καθεκάστην ἑαυτοῦς
ἐναλισκομένους ὄροντες ἔρρασαν πρὸς ἀλλήλους «μηκέτι κάτω κατέλθωμεν
ἵνα μὴ παρ' ἡμῶν ἀπολώμεθα· τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο
ἔξικνε ἔσθαι, ὡμεῖς σωθησόμεθα.» Ὁ δὲ αἰλουρος μηκέτι τῶν μῶν κατιόν-
των, ἔγνω ἐπινοίας αἰ αὐτῷ σοφίζόμενος ἐκκαλέσασθαι. Καὶ δὴ ἀπὸ
κατέλλου τῶν ἐπιούτων ἀνοθεῖς ἀπήρθησε, καὶ προσεποιεῖτο νεγρὸς εἶναι.
Τῶν δὲ μῶν ἑκαστὸς, παροκύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· Ἦ οὗτος, κἄν θύλαξ
γένῃ οὐ προσελεύσομαι σοί.

Ἐν οὐκίᾳ τινι πολλῶν μῶν ὄντων, αἰλουρος τοῦτο γινούς ἦεν ἐνταῦθα
καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλεμβάνων κατέστηεν. Οἱ δὲ καθεκάστην ἑαυτοῦς
ἐναλισκομένους ὄροντες ἔρρασαν πρὸς ἀλλήλους «μηκέτι κάτω κατέλθωμεν
ἵνα μὴ παρ' ἡμῶν ἀπολώμεθα· τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο
ἔξικνε ἔσθαι, ὡμεῖς σωθησόμεθα.» Ὁ δὲ αἰλουρος μηκέτι τῶν μῶν κατιόν-
των, ἔγνω ἐπινοίας αἰ αὐτῷ σοφίζόμενος ἐκκαλέσασθαι. Καὶ δὴ ἀπὸ
κατέλλου τῶν ἐπιούτων ἀνοθεῖς ἀπήρθησε, καὶ προσεποιεῖτο νεγρὸς εἶναι.
Τῶν δὲ μῶν ἑκαστὸς, παροκύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· Ἦ οὗτος, κἄν θύλαξ
γένῃ οὐ προσελεύσομαι σοί.

~~Ἐν οὐκίᾳ τινι πολλῶν μῶν ὄντων, αἰλουρος τοῦτο γινούς ἦεν ἐνταῦθα~~

ΜΥΘΟΣ 2.

ΟΝΟΣ ΦΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΗΝ.

Τὰ θεόρατά του ὤτα πρόσωπόν του και οὐράν
ἄνος κούφας, ἐσκεπάσθη ἀπὸ λέοντος δοράν
εἰ τὸν χονδρὸν ὀγκανισμόν του ἔσμιξε σφοδρὰν ὄργην
καὶ τὸν ἔκαμε φρικώδη λεοπάρδου ὄρυγην·
ἔμπροσθέν του ὑπεχώρου και θηρία και πτηνὰ,
καὶ ποτὲ τοιοῦτος λέων δὲν ἐφάνη πουθενά.
Ἄλλ' ἐφύσησεν ἐξαίφνης δενδροσπάστις καταγιγίς
καὶ τοῦ λέοντος τὸ δέρμα ἐσωρώθη κατὰ γῆς.
Τότ' ἐδείχθη ὁ αὐθέντης γαῖδάρος, ἐλεινὸς
Πληγωμένος εἰς τὴν ῥάχιν και σκυπτὸς και ταπεινός·
τὸ κατόπιν του ἐπῆραν δ' οἱ σκύλοι τῶν μανδρῶν,
τὸν ἐξυλοφόρτουσαν πλήθη και γερόντων και ἀνδρῶν,
καὶ τὸν ἔλεγον σκύρ ὄνε ; λέγε μας τὸ διατι
καὶ πῶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν σου μεγαλειὰ νὰ ζητῆ ; »

Τὰ παιδιὰ κατὰ σειράν ·
τοῦ τραβοῦσαν τὴν οὐράν
τοῦ τραβοῦσαν και τ' αὐτιά
κ' ἔκραζαν ποία ψευτιά !
Ὁ πτωχὸς ὠγγάνιζεν
ὁ πτωχὸς ἐμάνιζεν
ἀλλ' αὐτὰ τὰ πονηρὰ
λαριρί, λαριρά.

Ἐπιμύθιον.

Ἵπουργός τὴν ἐξουσίαν ἀνακτος ἐνδεδυμένος
ὅταν μέγα τι θέν πράξῃ καὶ μικρὸς ἀποδειχθῇ,
ἅμα τὴν ἀπεκδυθῇ,
ὄνος φαίνεται τῆς πρώτης λεοντῆς του στερημένος. (1)

(1) ΑἰΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

258.

Ὅνος καὶ Λεοντή.

Ὅνος, δορὸν λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομιζέτο πᾶσι. Καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἡ δορὰ περιήρηθη, καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν· τότε πάντες ἐπιδραμόντες ἔβλοισ καὶ βοπάλοισ αὐτὸν ἔπαιον.

Ὅτι πένης καὶ ἰδιώτης ὢν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλουσίων, μήποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνεύσης· τὸ γὰρ ἔξενον ἀνοίκειον.

~~Ἐπιμύθιον~~

ΜΥΘΟΣ 3.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Εἰς λαιμὸν ἐστάθη λύκου κόκκαλον καὶ νὰ πνιγῆ
ἐκινδύνευσεν ὁ λύκος· δὲν τὸν ἔμενε κρυγή.
Ἔστεκεν εἰς μίαν ἄκραν λυπημένος, φοβισμένος
καὶ δι' ὅσα κακὰ εἶχε κάμει, μετανοημένος,
καὶ καλόγηρος νὰ γένη
εἶχ' αὐτὸ τὸν ἀπομένει.
πλὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
εἶδ' ἐλθόντα γερανὸν

καὶ τὸν εἶπε εταχυδρομέ τοῦ θεοῦ μου! πρόφθασέ με·
ἔφερε τὸν περὶδρομὸν μου τοῦτον κ' ἐλευθέρωσέ με·
καὶ σὲ δίδω χωρὶς τ' ἄλλα πληρωμὴν ἀδρᾶν ἐν πρώτοις.»
'Ἡ μακρόμυτις του τότε κατεπείσθη ἐξοχότης·
ἔβαλε τὴν κεφαλὴν του εἰς τοῦ λύκου τὸν λαιμὸν
καὶ τὸ κόκκαλον ἐπῆρε μετὰ ἐν πατερισμῶν·
ἀλλ' ὁ χάχας δὲν ἐσκέρθη ποῖον εἶχε λαιμὸν σώσει,
πόσας ὁ λαιμὸς ἐκείνος· εἶχε ποῖμνας ἐρημώσει,
καὶ πῶς πῆρε μετὰ τότης Ἱπποκρατικῆς σοφίας
κόκκαλον τῆς ἀμπτίας·

καὶ εἰς τῆς γραγῆς τὸ κάτω ζήτησεν ἀνταμοιβήν·
πλὴν τὸ δοῦναι μὴ γνωρίζων ἀλλὰ μόνον τὸ λαβεῖν
εἶθαλε φωνὴν ὁ λύκος καὶ τοῦ ἐκ ψε τιν βῆχα·
« δὲν εὐχαριστήτης ὅτι 'ς τοὺς ὀδόντας μου σὲ εἶχα
καὶ ἀχάριστε! σ' ἀφῆκα νὰ ζῆς ταύτην τὴν στιγμήν;
ἀπὸ στόμα λύκου ἔγῃκες καὶ ζητᾶς καὶ πληρωμὴν; »

Ἐπιμύθιον.

Εὐτυχὴς ἂν ἀφίνων τοῦ τυράννου τὴν αὐλὴν,
σῶαν εἰς τοὺς δύο φέρης ὤμους σου τὴν κεφαλὴν! (1)

(1) Αἰσιποῦ Μῦθος

144.

Λύκος καὶ Γέρας.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐνεπήγι· ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκθάλοι. Ἡ δὲ, τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόχειρος οὔσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτη· Ὅστις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θίξας, «Ἄρκεϊ σοι μισθός, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξεῖλες κάραν σῶαν, καὶ μηδὲν παθοῦσαν.»

Ὁ μῦθος πρὸς δολίους ἄνδρας, οἵτινες, ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

~~— 144 —~~

ΜΥΘΟΣ 4.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΗΣ

Ἐτυχέ τις ν' ἀσθενήσῃ, καὶ ὁ ἰατρός τῆς χώρας
τὸν ἐρώτησε, πῶς ἔχεις ; — ῥιγῶ εἶπε πέντε ὥρας.
— Πέντε ὥρας ; τόσας μόνον ; καλὰ κάλιστα ! τί ἄλλο ;
— Ἀπὸ τοὺς σπασμοὺς τῶν νεύρων καὶ χοροπηδῶ καὶ ψάλλω.
— Καλὰ κάλιστα καὶ τοῦτο ! ἄλλο τι ; — ὁ νοῦς μὲ φεύγει
ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, ἡ ψυχὴ μου θέλει εὐγεῖ.
— Καλὰ κάλιστα καὶ τοῦτο ! καὶ τὴν μύτην του κτυπῶν
δέκα ἔχουσε μεγάλα Ἴπποκρατικά λοιπόν.

Ἦῦρε νευρικός συγχρόνως ἐμετός τὸν ἀσθενῆ του
« καλὰ κάλιστα καὶ τοῦτο » ἐπανέλαβ' ἡ φωνὴ του
καλὰ κάλιστα τὰ πάντα κρᾶζων ὁ Ἀσκληπιός,
θεὸς ἔδραμεν εἰς ἄλλον ἀσθενῆ ζωοποιός.

Ἐρυγεν αὐτός ὁ γείτων ἐλθὼν τότε τοῦ ἀρρώστου
τὸν ἐρώτα πῶς πηγαίνει ; ἔπαυσεν ὁ πυρεττός του ;
ἐσηκώθη ὁ ζῶν Χάρος καὶ τὸν εἶπε « πῶς πηγαίνω ;
ἐρωτᾷς καλέ μου γείτων ! καλὰ κάλιστα ! πεθαίνω !
νεκρὸν Λιζαρὸν ἢ θέρμη, καθὼς βλέπεις, μ' ἔχει κάμει·
μ' ἔκαμαν τοῦ ἱατροῦ μου τὰ πολλὰ καλὰ καλάμι·
ἀπὸ τὰ πολλὰ πολλὰ
ἀπωλόλαμεν καλὰ. »

Ἐπιμύθειον.

Πόσοι ἔλαβον τοιοῦτον δρόμον δημοσιογράφοι!
καλὰ κάλιστα! τὸ ἔθνος ᾗ πῆγε πάγει καθεὶς γράφει·
καὶ ἀπὸ πολλὰς πολλὰς
καταρῥέει εὐτυχίας καὶ φωνάς των ἢ Ἑλλάδος. (1)

(1) Αἰσῶπου μῦθος

43.

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Νοσῶν τις, καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, πλέον, εἶπε, τοῦ δέοντος ἰθρῶκένας. Ὁ δὲ, ἀγαθὸν, ἔφη, τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, κρίκη συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι. Ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν, ἔφησεν, εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτου αὐθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκένας. Ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν, εἶπεν, εἶναι. Εἶτα τινὸς τῶν οἰκείων αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει· Ἐγὼ, εἶπεν, ὦ οὔ· ος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν δεῖ βουλομένους λέγειν.

ΜΥΘΟΣ 5.

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΚΡΕΟΠΩΛΗΣ.

Σκύλος ἀπὸ κρεοπώλην κλέψας βωδινὸ κομμάτι
ἀπὸ ποταμὸν ἐπέρνα κ' εἰς τὸ στόμα τὸ ἐκράτει·
τὴν σκιὰν τοῦ κρέατος τοῦ βλέπων 'ς τὸ νερὸν μεγάλην,
ἐφαντάσθη σκύλον ἄλλον συγκροτούντα κλοπὴν ἄλλην·
«τί ἀφράτο ! τί ὠραῖο ! τί παχύ ! τὸ ἐκεῖ κρέας !
ἔκραξε καὶ ποίας θέλω χρυσᾶ ; κάμει ἀποκρέας !»
ἄφησε λοιπὸν τὸ κρέας ὃ, που εἶχεν εἰς τὸ στόμα,
πλὴν καὶ τοῦ νεροῦ τὸ ἄλλο ἐστερήθη ἀπὸ τ' ὄμμα.

Ἔβαλε τὴν κεφαλὴν του τότε κάτω καὶ τὰ ὦτα,
καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ κρέας τί ἀπέγεινεν ἐρώτα.
Ἄλλοι σκύλοι ἐνώπων καὶ τοῦ ἔστρεψαν τὴν πλάτην,
ἄλλοι ὁμιλίᾳ ὕλην εὔρισκαν κωμικωτάτην
καὶ τὸν ἔλεγαν « μὴν τύχη μετοχὴν καὶ δὲν μᾶς δώσης
καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ κρέας ἐσὺ μόνος ἀποσώσης ; »

Φθάνει καὶ ὁ κρεοπώλης 'ς τὴν παλῆμην φέρων ξύλον
κ' εἰς τὴν πλάτην μετρεῖ τόσαις κ' ἄλλαις τόσαις εἰς τὸν φίλον·
καὶ δὲν σ' ἔφθανε φωνάζει νὰ εὐγάλης τὸν λαιμὸν
καὶ τὸ κρέας μου νὰ κλέψης ; τ' ἄφησες 'ς τὸν ποταμὸν
στραβὲ κοῦκε ! καὶ μεγάλο
γύρευες νὰ κλέψης ἄλλο ; »

Ἐπιμύθιον.

Τὰ παθήματα τοιαῦτα εἶναι τῶν πλεονεκτῶν
καὶ παρόμοιον τὸ τέλος τῶν ἀρπάγων καὶ κλεπτῶν. (1)

(1) ΛΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

209.

Κύων κρέας φέρουσα.

Κύων, κρέας ἔχουσα, ποταμὸν διέβαινε· θειασμένη δὲ τὴν σκιάν, κύνα
ὑπέλαθε μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον, ὤρμησεν εἰς τὸ ἐ-
κείνης ἀσαιρητομένη. Συνέβη δὲ αὐτὴν ἀμφοτέρων στερηθῆναι, τοῦ μὲν μὴ
ἀφικομένην, διὸ μὴδὲν ἦν, τοῦ δὲ, ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κατασύρετο.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην εὐκαιρος.

ΜΥΘΟΣ 6.

ΑΛΩΠΗΞ.

Ἄλεπού εἰς τὴν παγίδα ἐσυλλήφθη κ' ἐσωρώθη·
ἀλλὰ τὴν μακρὰν οὐρὰν τῆς ἄφησε καὶ διεσώθη·
καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν τῆς τί νὰ κάμη ; συμβουλαις
ἄρχισε νὰ δίδῃ τότε εἰς ταῖς ἄλλαις ταῖς πολλαῖς.

« Φίλοι μου ! αὐτὴ ταῖς εἶπε. Τὶ οὐραῖς ! τί ἀσχημάδες !
ὦ ! τὴν εἰλικρίνειάν μου συγχωρήσατε Κυράδες !
ταῖς οὐραῖς ὡσὰν κολλούραις ἐκρεμάσατε ὀπίσω ;
ἐὰν εἶχα τὴν οὐρὰν μου δὲν ὑπέφερα νὰ ζήσω.
Νὰ μὲ διῆτε εἰς τῆς δράνας τὸ σταφύλι τὸ μοσχάτο
δίχως τὴν οὐρὰν μου τώρα πῶς πηδῶ καὶ πῶς τὸ δράττω ! »

ἀλλὰ γηραλέα μία

καλουμένη Πανουργία·

Πνεῦμα τοῦ Ταλεῦράνου (α) εἶπε, ἐνὰ μᾶς γέν' ἡ χάρις·
εὐὼς συμβουλάτριά μας μίαν μίαν νὰ μᾶς πάρῃς
εἰς τὸν μέγαν σου χειροῦργον ὅστις κόψας τὴν οὐρὰν σου,
οὐ ἀφαίρῃς ὡς λέγεις τὴν μεγάλην συμφορὰν σου. »

Κ' ἐπειδὴ ἐξερομάσσει τὴν ἀπόκρισιν ἡ ἄλλη
ἐπανέλαβεν ἐκείνη « Γελοϊότης σου μεγάλη !
Ἥλιθες ἤλιθες νὰ μᾶς δώσης τὰς σοφὰς σου παραινέσεις
καὶ τὸ κόκκινόν σου στίγμα ἤλιθες νὰ μᾶς ἐπαινέσης ;
εἰ τὴν παγίδα τὴν οὐρὰν σου ἔκοψες κ' ἐπιθυμεῖς
εἰ τὰ καλὰ καθούμενά μας νὰ τὴν κόψωμεν κι' ἐμεῖς ; »

(α) Μεγάλου διπλωμάτου τῆς Γαλλίας.

Ἐπιμύθιον.

Πόσαι χάσασαι γυναῖκες τὴν ὑπόληψιν, ζητοῦσι

ν' ἀτιμάσωσι καὶ ἄλλας!

τοῦ συρμοῦ ἰδοῦ τὸ ἄλλας'

οἱ κακοὶ πρὸς τὴν κακίαν τοὺς ἀθώους ἐξωθοῦσι. (1)

(1) ΛΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

7.

Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ, ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπίσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνῃς ἤγειτο τὸν θιον. Ἐγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τοῦτ' αὐτὸ νοουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἰσχος. Καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα παρῆναι, τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν ἕβρας προσηρτημένον. Ἐπολαβοῦσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεν· Ὡ αὐτή, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο συνέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν τοῦτο συνεβούλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὐνοίαν τὰς πρὸς τοὺς κέλας ποιοῦνται συμβουλὰς, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

~~— 13 —~~

ΜΥΘΟΣ 7.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ.

Βάτραχος εἰς τὸ λειβάδι ἀπὸ τὰ θολὰ νερά του
θλέπει ἑώδι καὶ ζηλεύει τὸ γονδρὸ ἀνάστημά του·
οὐδ' αὐγοῦ δὲν ἔχει ὄγγον κ' εἰς τὸν νοῦν του ὅμως θάλλει
ὁ νερόμυαλος νὰ γένη ἑώδι κ' ἴσως καὶ βουβάλι·

καὶ λοιπὸν τεντύνεται,

καὶ λοιπὸν ἀπλόνεται,

κ' εἰς τὸν γείτονά του λέγει ἀπάγω νὰ τὸ ὁμοιάσω ;

— τρελὸς εἶται ; — διέ με τώρα· πλησιάσω νὰ τὸ φθάσω ;

— τί μὲ ψάλλεις ; — ἐπλατύνθη ; — οὔτε γόνδρος μιᾶ ; καλὰ μὲ ;

— διέ με πάλιν· ἂν μὴ θῶδι κἄν μοσχάρι δὲν μὲ κάμεις ;

κ' ἀπ' ἐδῶ πλατύνεται,

κ' ἀπ' ἐκεῖ ἐκτείνεται,

κ' ἐν φ' ἔκραζε, α τὰ δύο κέρατά μου, ὦ χαρά !

φύτρωσαν καὶ ἡ οὐρά μου ταύρου ἔγενεν οὐρά ! »

ἔσκασε καὶ εἰς τὸν πάτον,

ἐβουθίσθη τῶν ὑδάτων. †

Ἐπιμύθιον.

Καὶ ὁ μῦθος τί δηλοῖ ;

δηλοῖ νόημα πολὺ·

εἰς τοῦ συνταγματικοῦ τῆς χάριτος τὴν νοπὴν φυτεῖαν

ἢ Ἑλλάς ζητεῖ νὰ φθάσῃ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν·

θέλει τὸ τοῦ Κωνσταντίνου λάβαρον ν' ἀναπετάσῃ,

πρὶν στρατοὺς διοργανίση καὶ πρὶν στόλους ἐτοιμάσῃ·

καὶ τὸ δόγμα λησμονοῦμεν αὐτὴν ἐπιχειρῆς νὰ κάμῃς,

ἔργον ὑπὲρ τὰς δυνάμεις. » (1)

(1) Λισώπου μῦθος ἐκ τῶν ἀπωλολότων, καὶ παρὰ τοῦ Δατίνου Φαίβρου μεταφρασθεὶς Δατίνιστί.

ΜΥΘΟΣ 8.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΛΑΩΠΗΞ.

Εἰς τὴν κορυφὴν πετέλεξ βακῦρος κόραξ καρφωμένος
εἰς τὸ στόμα του τυρόν
κάτασπρον καὶ δροσερόν
ἔφερε κλεμμένον μόλις ἀπὸ πρόγευμα ποιμένος·

Ἔς τὴν ὀσμὴν του ἐτραλιθῆ
εἰς τῶν θάμων της τὰ βάρη
πονηρὴ καὶ δουλοπλόκος ἀλεπού κι αὐτῆς ἡ γλώσσα
αὐτὰ ἤρχισε νὰ κόπτῃ καὶ νὰ ῥάπτῃ, κι ἄλλα τόσα·

» Πτηνὸ κάλλου; καὶ χαρίτων!

Κόρακά μου! καλημέρα!

ἀρχικόρακα! πῶς ἦτον

καὶ κατέδης τὸν αἰθέρα; . . .

ὁ ταχύπερα πετῶν

καὶ ἀπὸ τὸν αἰτόν

καὶ κρατῶν εἰς τὰ πλευρὰ

τοῦ ταῦνος τὰ πτερὰ

ἢ ἂν εἶχες γλυκὺ στήνα

κιθῶς; ἔχεις λευκὸ σῶμα!

καὶ μᾶς ἐδειγνες ἐν μέλο; τῆς φωνῆς σου τῆς κρυμμένης;
ἀνακτα ἤθελαν σ' ἔχει τὰ πτηνὰ τῆς οἰκουμένης; »

Γλυκανθεὶς εἰς τοὺς ἐπαίνους καὶ ἐν πομπῇ ζητῶν καὶ δόξῃ
τὴν βασιλικὴν φωνὴν του νὰ ἐκχύσῃ καὶ νὰ κρώξῃ,
ἀνοιξεν ὁ κόραξ στόμα καὶ τοῦ ἔπεσε τοῦ χάχα
τὸ τυρὶ . . . ἀρπάζουσά το « αὐτὸ εἶναι ὄλο τάχα; »

ἔκραξεν ἡ ἀλεπού
καὶ μὴν τρήθηκε καὶ ποῦ ;
τὸ κατέχαψε καὶ εἶπεν, ἀενα ἔτι, μυελὸς
σὲ χρειάζεται καὶ τότε ἀναξ γενεσαι καλὸς·
τὸ τυρὶ αὐτὸ ἀξίζει
τὴν ἐξῆς μου συμβουλίσσαν, ἥτις θησαυροὺς ζυγίζει·
» ποτὲ φίλε κόρακα !
» μὴν ἀκούσης κόλακα·
» ἂν ὁ κόραξ ἐξορύττη ὀφθαλμοὺς ἀποθανόντων,
» ἐξορύττει κόρακά μου ! μυελοὺς ὁ κόλαξ ζώντων.» (1)

(1) Αἰσῶποι Μυθῶς

204.

Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ.

Κόραξ, κρέας ἀρκάσις, ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθησεν. Ἀλώπηξ δὲ, τοῦτον θεασαμένη, δουλομένη δὲ καὶ τὸ κρέας ἀρκάσι, πᾶσα ἐπήγει αὐτὸν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ καλὸν, λέγουσα καὶ ὅτι πρέπει μάλιστα αὐτὸν τῶν ὀρνέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φωνὴν εἶχεν. Ὁ δὲ θαλὼν τὸ κρέας, μεγάλη ἔκραγεν. Ἐκείνη δὲ προσδραμοῦσα ἔφη, ὦ κόραξ· εἰ καὶ φρένας εἶχες, οὐδὲν ἂν ἐδέησέ σοι εἰς τὸ βασιλεύειν.

Ἵτι οὐ δεῖ τινὰ ὑπὸ τῶν κολάκων ἐπαίρεσθαι.

~~Ἵτι οὐ δεῖ τινὰ ὑπὸ τῶν κολάκων ἐπαίρεσθαι.~~

ΜΥΘΟΣ 9.

ΜΥΙΑΙ

Ἄσκος ἓνας λύθηκε
καὶ τὸ μέλι χύθηκε·
μυῖαι τότε ἐρχόμεναι
καὶ συσσωρευόμεναι
ὄλον τὸ ἐστράγγιζαν·
ἀλλὰ ὄσων τ' ἄγγιζαν
τὰ πτερὰ ἐπιάνοντο,
καὶ αὐταῖς ἐχάνοντο.

Ἄλλαι τὸ κατόπι των·
κι' ὄλαι μ' ἀδυσώπητον
λύσσαν τὸ ἐγεύοντο,
καὶ ἂν ἐδεσμεύοντο.

Τὰ δεσμά των βλέπousαι
πλὴν ἔς τὸ μέλι ῥέπουσαι
δι' αὐτὸ ἐμαίνοντο
καὶ ἀλυσσοδέοντο
ἄλλαι σμαραγδόματα,
ἢ σαπφειροσώματα·
τὴν χρυσὴν τιάραν των
φέρουσαι ἔς τὴν κάραν των,
μυῖαι τοῦ ἀγῶνος μας
καὶ τοῦ Μαραθῶνος μας.

Ὅταν ἐκορέσθησαν,
ὅταν ἀπωλέσθησαν,
ἀφ' οὗ ὄλ' ἐθρήνησαν
νὰ λαλοῦν ἀρχίνησαν
ὄσα λέγουν κλαίοντες
ὄλ' οἱ ἀναπνέοντες

εἰς τὸ δεσμωτήριον,
πριχοῦ τὸ ποτήριον
τοῦ θανάτου πάρωσιν·
ἔς τῆς θανῆς τὴν κάρωσιν
ἔκραξαν αμωρόταται
καὶ τρισαθλιώταται!
πρὸς στιγμῆς ὠφέλειαν
πόσου μεταμέλειαν
χρόνου ἀγοράσαμεν!
τὴν ζωὴν ἐχάσαμεν
δι' ὀλίγην πόσιν μας,
δι' ὀλίγην βρῶσιν μας!

Ἐπιμύθιον.

Αὐλικοί γενόμενοι
πόσοι ὡς μαινόμενοι
ἀπὸ μέλιτος ρανίδα
μίαν ἀπατήθησαν,
καὶ ἀρχὰς ἀρνήθησαν
καὶ ἀρνήθησαν πατρίδα! (1).

(1) Αἰσῶπου Μῦθος

89.

Μυῖαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσπτάσαι κατήσθιον. Ἐμ-
πίπτουσι δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον· ἀποπνιγόμεναι δ'
ἐλεγοῦ. "Ἀθλιαὶ ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶς ἢ λιχνεῖα πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

ΜΥΘΟΣ 10.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΪΣ.

Τοῦ Ἀνδρέου μου Ζαήμεν ὁ ἀγαπημένος μῦθος!
εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις πρέσβεις τὸν ἐφάρμοξε συνήθως·
μετὰ χάριτος μεγάλης καὶ πολλῆς καλλιλογίας
τὸν ἐξέθετεν ὁ νέος Ἄρατος τῆς Ἀχαΐας.

Ἄπο πείναν τυφλωμένος λύκος ἐπεριπλανᾶτο
πανταχοῦ ζητῶν τροφήν·
εἰς αὐλήν ἐμβῆκεν οἴκου ὄθεν γραίαν ἀκροᾶτο
τυφλὴν ἄμικ καὶ κωφὴν
λέγουσαν εἰς μωρὸν ἐκλαίεις; ὦ μὴν κλαίης καὶ θυμώσω·
κλαῦσε· καὶ αὐτὴν τὴν ὄραν εἰς τὸν λύκον θὰ σὲ δώσω·
στοχασθεὶς ὁ λύκος ὅτι ἀληθῶς ἡ γραῦς λαλεῖ,
ἀκονίζων τοὺς ὀδόντας ἐκεῖ ἔμενε πολὺ.

Ἄλλ' ὡς ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, φωνὴν ἄκουσε μεγάλην·
ἐνανούριζεν ἡ γραία τὸ μωρὸ κ' ἐλάλει πάλιν
ἐνάμι ἐνάμι τὸ μωρὸ μου!
ἐνάμι ἐνάμι τὸ μικρὸ μου!
ἐνάμι! τὰ γλυκά σου μάτια σφάλητε, νὰ κοιμηθῆς·
ἐν ὁ λύκος ἐδῶ ἔλθη νὰ τὸν σφάξωμεν εὐθύς·
ἐνὰ μὲ σφάξωσιν! ὁ λύκος ἐκραξεν· ἄς μακρυνθῶμεν·
εἰς τὴν ἔπαυλιν αὐτὴν
γλῶσσαν ἔχουσι διττὴν
ἄλλην τὴν αὐγὴν καὶ ἄλλην τὴν ἐσπέραν· μὴν ἀργῶμεν·

Ἐπιμύθιον.

Καὶ τῶν αὐλικῶν ἡ γλῶσσα διττὴ καὶ ἔχουσα τι νέφος,
ἔχει τι τοῦ γραϊδίου νανουρίζοντος τὸ βρέφος. (1)

(1) Αἰσωποῦ μῦθος

438.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

Λύκος λιμώτων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ. Παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. Οἰόμενος δὲ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐνδεχόμενος ὄραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ. Ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσωμεν, ὦ τέκνον, αὐτόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο, λέγων· ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὁμοίαι·

ΜΥΘΟΣ ΙΙ.

ΚΟΧΛΙΑΙ.

Συμπλοκαὶ παθῶν ἀγρίων,
ἔριδες φθοροποιαί,
καὶ πολέμων ἐμφυλίων
ῥήξεις καὶ πυρκαϊαί,
καὶ μετ' ἀπαθείας τόσης
ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ
ἄσματα, διαδηλώσεις,
γέλως· ἢ Ἑλλάς ἰδοῦ.
Δι' ἡμᾶς τὸ ἀπ' αἰώνων
ἔθνος θορυβοποιὸν
γράφηκε ὁ μῦθος μόνον
τῶν τρυζόντων κοχλιῶν.
Παιδί ἔψηνε κοχλίδια
καὶ ὑπέλαβε ψαλμὸν
γέλωτας, χαραῖς παιχνίδια
τόσον ἤχον καὶ τρυγμόν.
«Τραγουδάτε! εἶπε τότε
»κακὰ ζῶα καὶ μωρά!
»τὰς οἰκίας σας ὅποτε
»καίει ὄλας ἢ πυρά;» (1)

(1) ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

78.

ΚΟΧΛΙΑΙ.

Γεωργοῦ παῖς ὄπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη. ὦ κά-
κιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονειδιστον.

ΜΥΘΟΣ 12.

MANTIS.

Μάντις θαυμαζόμενος
καὶ τριγυρίζομενος,
ἔλεγε τὰ μέλλοντα
εἰς καθένα θέλοντα
νὰ ἰδῆ ἔς τὸ νύχι του
τὶ τὸν γράφ᾽ ἡ τύχη του·

Καὶ λοιπὸν τί παίραζε ;
κούμαρα ἐμοίραζε·
λέγων πᾶν ποθούμενον,
πάντα τὸν στερούμενον
ἄρτον ἐπιούσιον
ἔκαμνε παμπλούσιον,
καὶ εἰς πάντα γέροντα
τὸ ραβδί του φέροντα
ἔδιδε θαυμάσιον
καὶ λαμπρὸν κοράσιον.

Πλὴν τὸν εἰδοποίησαν
ὅτι ἀπλοποίησαν
κλέπται τὴν οἰκίαν του·
καὶ τὴν εὐγλωττίαν του
παύων ἀνεπήλησε
καὶ τις τὸν ὠνειδίσει·
«Μεγαλοπιανόμενε !
»κ' εἰς ἡμᾶς κρυχόμενε !
»καὶ αὐταῖς πῶς γνῶριζες
»τί λαλοῦν αἱ κόρυζαις,

»κ' ἔβλεπες τ' ἀγίνωτα,
»κι' ἔλα τ' ἄλλα, ἀφίνωτα,
»τύφλωτες τί γένηται
»καὶ τί σὲ τεκταίνεται
»κάτω ἀπὸ τ' ὄμμα σου,
»εἰς αὐτὸ τὸ δῶμά σου ;
»κρίμα ἢ σοφία σου !
»κρίμα ἢ μαντία σου !

Ἐπιμύθιον.

κι' ἂν πολλοὶ θαυμάζωνται
καὶ ζητωκραυγάζωνται
τῶν ὁδῶν ὑχλαγωγοί,
δι' ὀλίγον κρύπτονται
καὶ ἀνακαλύπτονται
τῆς ἀπάτης τεχνουργοί. (1)

(1) Αἰσωποῦ μῦθος

40.

MANTIS.

Μάντις, ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος διελέγετο. Ἐπιστάντος δὲ τίνος αἴφνης,
καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἐναπεπταμέναί τε πᾶσαι
εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δραμαῖος
ἦεν. Τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὃ οὗτος, εἶπεν, ὃ τὰλλότρια πράγμα-
τα προσιδέναί ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαύτου οὐ προμαντεύου ;

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φάυλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν
αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

•••••

ΜΥΘΟΣ 13.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΧΘΡΟΙ.

Ἐχθρός ἔπλεε μ' ἐχθρόν
εἰς δικάταρτον σαθρόν·
ὁ εἰς ἦτον εἰς τὴν πῶραν
καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν πρύμνην·
καὶ καλὰ καθ' ὄσση ὥραν
ὀμαλὴν παρίστα λιμνην
ὄλ' ἢ θάλασσα· πλὴν ἕως
ἔφθασε τοῦ Καφρέως
ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Κέας
εἰς μεγάλα ὁ βορέας
τρία του πηδήματα,
κόλασις δὲ σκοτεινὴ
ἔγιναν οἱ οὐρανοὶ
καὶ βουνὰ τὰ κύματα.

Εἰς τὰ σπλάγχνα του ἐβλάβη
τὸ σαθρόπευκο καράβι
καὶ νὰ κάμη καὶ νερὰ
ἤρχισεν εἰς τὰ πλευρά·
τ' ἄρμενά του γύριζαν
οἱ ἴστοί του σύριζαν
κ' ἔτρυζαν ὡς φρόκαλα
ἔλα του τὰ κόκκαλα.

Ἐκλαιαν οἱ τολμηροὶ
ναῦται κ' ἔταζαν κερὶ
ἔς τὴν Χρυσοσπηλιώτισσαν·
τότε τότε ἑρώτησαν
ἦσυχά μὴ κλαίοντες
οἱ ἐχθροὶ οἱ πλέοντες

« κατὰ πρῶτον μέρος ποῖον
θα πνιγῆ ἀπὸ τὸ πλοῖον ; »

“ Ἀμα ἤκουσεν α ἡ πρῶρα »
ὅ τῆς πρύμνης μιὰρὸς
α ὦ ἄς ἀποθάνω τώρα !
ἔκραξε περιχαρῶς·
δὲν θρηγῶ τὸν θάνατόν μου
καὶ δὲν θέλω τὰ τοῦ κόσμου,
ἀφ’ οὗ μέλλω τὸν ἐχθρόν μου
νά ἰδῶ νεκρόν ἐμπρός μου ! . . . »

Ἐπιμύθιον.

ὁ καθρέπτης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν παιδῶν τῆς αὐτῆς·
σάλος, μίση μιὰρὰ
καὶ τοῦ ἔθνους ἡ φθορὰ
παριστῶνται εἰς τὸν μῦθον τοῦτον μου ψηλαφητῶς. (1)

(1) Αἴσιωποι μῦθος.

27.

Οἱ δύο ἐχθροί.

Δύο τινές, ἀλλήλοισ ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νηὸς ἔπλεον, ὧν ἕτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἄτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκάθητο. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἡδὴ καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταδαπτίζεσθαι. Τοῦ δὲ, τὴν πρῶραν, εἰπόντος. Ἄλλ’ ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρόν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὄρῃν μέλλω προ ἐμοῦ τὸν ἐχθρόν ἀποθνήσκοντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν ἐλάβδης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδοιεν πρὸ αὐτῶν κακομμένους.

ΜΥΘΟΣ 14.

ΒΥΡΜΗΓΕ ΚΑΙ ΠΕΡΑΙΕ.

Ἄπο ἄνεμον ἐσπάρη
μύρμηξ εἰς τὸν ποταμὸν,
κ' ἐκινδύνευε νὰ πάρη
Πονιατόφσκου τὸν πνιγμὸν,
ὅστις παῖς τῆς Πολλωνίας
καὶ τῶν Γάλλων στρατηγός
κιχρὰ ἐξω τῆς Λειψίας
νερὰ ἐπιε Στυγός,
εἰς τὴν ὄχθην κελαδοῦσα
εἶχε πέρδιξ τὸν ἰδεῖ
καὶ εἰς τοῦτον, συμπαθοῦσα
μύρτου ἔρριψε κλαδί·
εἰς τὸ βᾶρος ἐνὸς φύλλου
ὁ πνιγμένος ἀκουμβᾶ,
καὶ κολουμβητῆς τῆς Δήλου
πρὸς τὴν ὄχθην κολουμβᾶ·
καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην
πρὸς τὴν πέρδικα, ἐκεῖ
ἀντικρὺ τῆς ε' τὴν μυρσίνην
θέλησε νὰ κατοικῆ.
Ἦλθε νὰ τὴν σημαδεύσῃ
κυνηγός τις τὸ πρῶτ
κ' ἔμελλε νὰ τὴν φονεύσῃ·
εἰς τὸ νῦν δὲ καὶ αἶει

Νά! ὁ μύρμηγξ νά! δαγγάνει
ς' τὰ γυμνά τὸν κυνηγόν,
καὶ τὸ βόλι δὲν τὴν φθάσει
εἰς τὰ εὐκαιρα φυγόν.

Ἐπιμύθιον.

Κάμε ρίπτε τὸ καλόν
καὶ εἰς τὸν αἰγιαλόν.
τὸ καλόν δὲν χάνεται
μεταξὺ κακῶν πολλῶν,
ἢ ἐδῶ λαμβάνεται
ἢ ἔς τὸν κόσμον τῶν καλῶν. (1)

(1) ΑἰΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ.

41.

Μύρμηγξ καὶ Περιστέρα.

Μύρμηγξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἀπεπνίγετο. Περιστέρα δὲ, τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελούσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν· ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηγξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δὲ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεῖς, ἐπὶ τὸ τὴν περιστέραν συλλαβεῖν ἦει. Τοῦτο δ' ὁ μύρμηγξ ἑωρακῶς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔθακεν. Ὁ δὲ, ἀλγήσας, τοὺς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστέραν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδίδοναι.

ΜΥΘΟΣ 15.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΣ.

Ἴατρος ἀπὸ τὸν Χάρον ἔχων τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν,
συνεχῶς τοῦ Ἴπποκράτους ἔλεγε τὸ εἰρηρὶν
ὅστις βούλεται μαθέειν
πρῶτον τὰ δε χρὴ ποιέειν » (α)
καὶ νερὰ ἔς τὸν ἄρρωστὸν του γέυσεων, χροῖων παντοίων,
καταπότια ἐπάνω ἔδιδε καταποτίων.

Πλὴν τὴν γλώσσάν του ζητοῦντος νὰ ἰδῆ τοῦ ἱατροῦ,
ἀπολίτευτα ἔς τὰ κρύα τὸν ἀφῆκε τοῦ λουτροῦ
καὶ τὸν εὐγαλε τὴν γλώσσαν ἔπεθανεν ὁ ἀσθενής·
ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσηκώθη κ' εἶπεν εἰς τοὺς συγγενεῖς·
« σᾶς τὸ βεβαιῶ ῥητῶς·
ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
» χρῆσιν ἔκαμν' ἐνὸς μόνου καθ' ἡμέραν κλυστηρίου
» κ' ἔπιεν εἰς τόπον οἴνου στάλας τρεῖς σιναμικῆς
» δὲν θὰ ἐφευγεν ὡς κλέπτης δίχως διαβατηρίου,
» δίχως ἄδειαν γραμμένην παρ' Ἀρχῆς ἱατρικῆς·
» ἤθελε τοὺς χρόνους ζῆτει τοὺς μακροὺς τοῦ Μιθουσάλα·
» τόσα εἶχα τὸν ποτίσει ἐγὼ φάρμακα μεγάλα!
» πλὴν τὸ πρᾶγμα δὲν κειράζει καὶ εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν·
» ὁδὸν ἔχ' ἡ ἀνθρωπότης τοῦ θανάτου τὴν πορείαν.
» καὶ εἰς κάποιον τὸ εἶπε καὶ ὁ Ἴπποκράτης τρόπον
» εἰς τὴν βίβλον τῶν ἀέρων τῶν ὑδάτων καὶ τῶν τόπων. »

(α) Ῥῆσις τοῦ Ἴπποκράτους.

Συγγενής τις ἀπεκρίθη πικρὰ κλαίων, « αὐτὰ τῶρα
ὦ ἐμβρόντητε! μᾶς λέγεις; αὐτῶν πέρασεν ἡ ὥρα·
καιρὸν εἶχες νὰ τὰ λέγῃς εἰς τὸν ἀσθενῆ ἀνέτως·
πῶς αὐτὰς τὰς συμβουλὰς σου δὲν τὸν ἔδιδες ἐν ἔτος; »

Τῆς θανούσης δυναστείας ψάλλουσιν οἱ ὑπουργοὶ
ὅταν καὶ τὰ κόκκαλά της τρώγῃ σήμερον ἡ γῆ,
« ὦ! ἂν ἤκουεν ὁ Ὅθων, ἂν ἡ Ἄνασσ' Ἀμαλία
εἶδαν αὐτὸ, καὶ ἂν ἐκεῖνο, θὲ νὰ ἦσαν δλ' ἀλλοῖα »
ὦ ἐμβρόντητοι! τί ταῦτα ψάλλοντες ἀπολογεῖσθε;
δὲν σᾶς ἤκουεν ὁ Ὅθων; διατί δὲν παρητιεῖσθε;

Ἐπιμύθιον.

Μετὰ τὰς ἀποτυχίας αἱ ψευδεῖς ἀπολογίαι
εἶναι μάταιαι, καὶ ἅμα καταντῶσι καὶ γελοῖαι. (1)

(1) ΔΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

34

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. Τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς
τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου φπαίχето, καὶ κλυ-
στήρσιν ἐχρήτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβῶν τις ἔφη. Ὡ
βέλτιστε! οὐκ ἐδέεισε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε
παραινεῖν ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης ὄφελεῖν, καὶ τὰς
βηθείας παρέχειν.

~~Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.~~

ΜΥΘΟΣ 16.

ΤΕΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΓΞ.

Ἄφ' οὗ ἔψαλεν ὁ τέτιξ μῆνας ἕξ εἰς τὸν λειμῶνα,
δὲν εὐρέθη ἔχων ἓνα κόκκον σίτου τὸν χειμῶνα·
πουθενὰ μικρὴ μυγίτσα, οὔτε σκωληκάκι πλέον·
εἰς τὸ γεῖτόν του μυρμήγκι ἔτρεξε πεινῶν καὶ κλαίων,
καὶ τὸ ἤυρεν ὅταν ἔχον ἀνοικτὰς τὰς ἀποθήκας
καὶ τὰ συναθροίσματά του στιθασμένα εἰς τὰς θήκας,
εἰς τὰ νύχια του ἐπάτει
καὶ ἕψηλὸν λαϊμὸν ἐκράτει.

«Φίλε μου! εἰς τόσῃν πείναν καὶ εἰς ὥραν τόσον κρύαν
δάνεισέ με, εἶπεν, ἕως εἰς τὴν νέαν εἰσοδίαν
διὰ πρόσκαιρόν μου πόρον
ἓναν κόκκον, ἓναν σπόρον,
καὶ τὸ θέρος ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν τιμὴν μου σὲ ὀμνύω
καὶ κεφάλαιον καὶ τόκον σ' ἐπιστρέφω καὶ τὰ δύο.
καὶ ἂν ὄρκους δὲν πιστεύῃς, εἰς τὸν συμβολαιογράφον
ἢ συμβόλαιον σὲ κάμω, ἢ συνάλλαγμα γράφω.»

Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀπεκρίθη τοῦ Ῥοσίλδοσος ἔχον ὕψος,
τὸ μερμήγκι δὲν δανεῖζει καὶ δὲν εἶναι τοκογλύφος,
καὶ αὐτὸ ἐλάττωμά του
ἀπὸ τὰ μικρότερα του·

τί ἐκάμνετε τὸ θέρος σεῖς, ὁπότεν ἀχθοφόρος
ἔφερα ἐγὼ ἀχύρου εἰς τὴν πλάτην μου ἐν ὄρος;
— Μουσικὰ ἐτραγουδοῦσα· — μουσικὰ ἐτραγουδάτε;
λοιπὸν τώρα καὶ αὐλεῖτε, τώρα καὶ χοροπηδάτε.

Ἐπιμύθιον.

Παριστώσα ὅτι ὄλα κρέμανται ἀπὸ τὴν φρένα,
ἔπλασεν ἡ ἀρχαιότης δύο ἀδελφοὺς τὸν ἓνα
προνοητικὸν καὶ μέγαν εἰς τὸν νοῦν· τὸν Προμηθεά,
καὶ ἀπρόσκεπτον τὸν ἄλλον τ' ὄνομα Ἐπιμηθέα·
τὴν ἀλληγορίαν ταύτην ἢ τὸν μῦθον ἀγαπάτε ;
ἀπ' ἐμέ ὁ λαοτρέχας αὐτὸς μῦθος προτιμᾶται ; (1)

(1) Αἰσωποῦ Μυθοῦ

134.

Τέτιξ καὶ μύρμηξ.

Χειμῶνος ὄρα, τῶν σίτων βοραχέντων οἱ μύρμηκες ἔψυχον τέτιξ δὲ
λιμώτων ἤπει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῶ· Διατί τί τὸ
θέρος οὐ συνήγες τροφήν ; Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐκ' ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἤδον μουσι-
κῶς. Οἱ δὲ, γελάσαντες εἶπον· Ἀλλ' εἰ θέρους ὄραις ἤλεις, χειμῶνος ὄρα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντί πράγματι, ἵνα μὴ λυ-
πηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

~~.....~~

ΜΥΘΟΣ 17.

Ο ΑΡΑΠΗΣ.

Εἰς τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου πρέπει ἄλλας κάπου κάπου!
ὡς στολισώμεν ὀλίγον καὶ τὸν μῦθον τοῦ Ἀράπου.

Εἰς τῆς Σμύρνης χθὲς ἐπῆγεν Ἕλληνας τὴν ἀγορὰν,
καὶ ἀγόρασεν Ἀράπην νέον ἀπὸ τὸ Ὅραν·
φέρειν εἰς τὴν μαρμαρίνην καὶ μεγάλην του οἰκίαν
τὸν μικρὸν Ἀδελκαδέρην, αὐτὰ εἶπε κατ' ἰδίαν.

« Ἀρετὰ λεπτὰ τὰ χεῖλη καὶ οὐδὲ πλατεῖς μυκτῆρας,
ἔχει ὁ ἰδὼν τὸν κόσμον εἰς τοῦ Τροπικοῦ τὰς μοίρας·
σχῆμα ἔχει πυρμιδος ἢ ἀρνόμαλλή του κάρας·
πλὴν τοιαύτην ὁ Ἀνίβας ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἄρα;
ἂλλὰ εἶναι πολὺ μαῦρος! μαῦρος εἶν' ἀπὸ τὴν κόνιν·
εἰς τὴν ῥυπαρότητά του χρεωστεῖται αὐτὸ μόνην».

Ἄρχισεν εἰς τὰ λουτρά του τὴν ἐσπέραν νὰ τὸν πλύνη
καὶ κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε εἰς τὰ στήθη του νὰ χύνη.
δυνατοὺς ἐπῆρε τρίπτας καὶ τοῦ ἔτριβε τὴν πλάτην·
πλὴν δὲν εὐγαινε τὸ χρῶμα καὶ ἀπέκαμνεν εἰς μάτην·
ὀφθαλμοὺς ὁ ἀραπάκος ὠχροὺς στρέψας καὶ θολοὺς
ἔκραξε αὐθέντη! κάμνεις κόπους δι' ἐμὲ πολλούς;

κοπτερ' ὄστρακον κί' ἂν πάρης
καὶ τὸν τρίπτην σου ἀφήσης,
ἐμὲ ὄλον θὰ μὲ γδάρης
πλὴν ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀσπρίσης·

Κ' εἰς αὐτὸ ἐπάνω ἔχω ἔσαν μῦθον εἰς τὸ στόμα·
εἶδε κύκνον μαῦρος κόραξ, καὶ τοῦ φθόνησε τὸ χρῶμα;

«ἄσπερος, ἔλεγεν, δὲν εἶναι τόσον οὐδ' αὐτὸς ὁ κρίνος·»
 ἰστοχάσθη πῶς τὴν στίλβιν τῆς χιόνος εἶχ' ἐκεῖνος
 ὡς λουόμενος εἰς λίμνης καὶ εἰς ποταμοῦ νερά,
 κ' ἦλθεν εἰς αὐτὰ νὰ ζήσει καὶ νὰ λούῃ τὰ πετρά·
 ἀλλὰ οὔτε ἄλλο χρῶμα ἔλαβε· καὶ τὴν τροφήν του
 μακρὰν χάσας τῶν στρουθίων ἔχασε καὶ τὴν ζωὴν του·»!

Ἐπιμύθιον.

Ἔσοις κ' ἂν καταβάλης μόχθους, δ,τι καὶ ἂν πράξης,
 φύσιν πονηρὰν ἀνθρώπου εἶν' ἀδύνατον ν' ἀλλάξῃς. (1)

(1) Αἰσίου Μῦθος

75

Αἰθιοψ.

Αἰθιοπαί τις ὠνήσατο τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τοῦ
 κριότερον ἔγοντος· καὶ παραλαβὼν οἰκίῃς, πάντα μὲν αὐτῷ προσήγε τὰ
 βύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. Καὶ τὸ μὲν χρῶμα με-
 ταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἄ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις ὡς προήλθον τὴν ἀρχήν.

ΜΥΘΟΣ 18.

ΑΕΓΟΣ.

Εἰς τὰ τείχη τοῦ Ἰλλίου εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σκαμάνδρου
τοὺς τοξότας τοῦ Αἰνείου Ἔκτορος καὶ Ἀλεξάνδρου
πρὸ πολλοῦ ἐπολιόρκουν Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρείδης,
καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ Αἴας, Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης.

Εἰς πλησίον ἐκεῖ λόφου ἀετὸς τὴν κορυφὴν
ἐπεκάθησε προσμένων διαβαίνουσαν τροφὴν,
ἀφ' οὗ ὄλην ἐθεάθη τ' οὐρανοῦ τὴν πεδιάδα
καὶ εἰς ὀλίγας περιῆλθεν ὥρας ὄλην τὴν Ἑλλάδα
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶδαν καὶ τὴν Φθίαν τοῦ Πηλέως
καὶ τοῦ Νέστορος τὴν Πύλον καὶ τὸ Ἄργος τοῦ Ἀτρέως
καὶ αὐτὰς τὰς ῥοδοδάφνας τοῦ γλαυκοῦ Εὐρώτα εἶδαν
ὅπου ὑπὸ κύκνου σχῆμα ὁ Ζεὺς ἦλθεν εἰς τὴν Λῆδαν.

Εἰς τὴν Τένεδον ἐπλάνα ἑλέμμα, ὅθεν τρεῖς πηδῶν
ἔφθανε εἰς τὴν Τρωάδα ὁ σεισίθων Ποσειδῶν.

Εἰς τὴν κάτω πεδιάδα

ἐθεώρει τὴν Παλλάδα,

ἥτις τὸ χρυσοῦν ἐκράτει δόρυ 'ς τὸν βραχιονά της
καὶ τοὺς ὄφεις τῆς Γοργόνης εἶχεν εἰς τὸν θώρακά της
Ἔβλεπε τὸν Ἄρην, ὅστις ἠνίοχει δύο ἵππους
χύνοντας εἰς τὰ ἐδάφη κεραυνοὺς ὡς ποδοκτύπους,
καὶ ἀντήχει τερατώδη κρότον ἢ φωνὴ αὐτοῦ
ὡς βοὴ χιλιανθρώπου ἀλλαλάζοντος στρατοῦ.

Αἴας ὁ τοῦ Τελαμῶνος τότε ἐτόξευσεν ἐν βέλος
καὶ τὸν ἦῤεν εἰς τὸ στῆθος εἰς τὸ καιρίον του μέλος·

κλίνας τοῦ Διὸς ὁ ὄρνις δύνοντα τὰ βλέμματά του,
 εἶδε τ' ὄργανον τοῦ τόσον ἐποδύνου του θανάτου.
 ἦτον ἔνδον του χλωσμένη ἄκρα του ἠ σιδηρᾶ,
 καὶ τοῦ βέλους ἔξω ἦταν τὰ συνένοχα πτερὰ.
 ἀλλ' αὐτὰ τὰ πτερὰ ἦσαν ἀετῶν πτερὰ ὦ πόνοι !
 πόνοι ἔκραξε θανάτου ! καὶ ὀδύνηι στηθοκτόνοι !
 ἔχετε διπλῆν πικρίαν, ἐπειδὴ τὰς ὄψεις κλείων,
 βλέπω τὰ κακὰ ὀ τάλας καὶ τὸ βέλος, ἔξ οἰκείων.

Ἐπιμύθιον.

Φιλελεύθερον καὶ μέγαν πρόμαχον τῆς πολιτείας
 παριστᾶ ὁ αἰετός,

ὅταν ἀπὸ συμπολίτας ἔθνοκτόνου προδοσίας
 θῆμα γίνεται αὐτός. (1)

(1) ΔΙΩΝΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

433.

Ἄετός.

Ἐπεὶ δὲ ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεύσαι ζητῶν. Τοῦτον
 καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντός αὐτοῦ εἰσήλθεν, ἢ δὲ γλυ-
 τῶν ὀφθαλμῶν εἰστήκει. *Ὁ ἰδὼν ἔφη· καὶ τοῦτό
 ἰδίους τὸ ἐναποθνήσκειν.
 Ὁ μῦθος αὐτῶν ἐκ τῶν οἰκείων κινδυνεύει.

ΜΥΘΟΣ 19.

ΑΡΤΕΣ.

Ἐπεκάθητο εἰς Ὀρόνον τῶν θεῶν ὁ βασιλεὺς,
ὁ τὸν Ὀλυμπον εἰς ἓν του νεῦμα ἐλελιζῶν Ζεὺς·
εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα ἔφερε τὸν κεραυνόν,
ὅστις ἀνὰ πᾶσαν ἄκραν δαυλὸν εἶχε φωτεινόν,
καὶ τὴν Νίκην εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἀριστεράν του σείων
ἐξαπλοῦντα τὰ πτερά του εἶχεν ἀετὸν πλησίον.
ὁ Ἑρμῆς ἀπόστολός του παρ' αὐτὸν ὑπερῆρᾶνος
κάραν τοῦ πολυομμάτου Ἄργους ἔφερον ὡς κράνος,
καὶ εἰς τὸ κηρύκειόν του ὄφιν περιτυλιγμένον
καὶ θαλάντιον ἐκράτει ἐκ χρυσάφης ὑφασμένον,
καὶ χρυσοῦς ἀλεκτρυῶν
παρεκάθητο φυλάττων τὸν πτερόποδα θεῖν.

Αἱ οὐρανομήκεις δρυεὶς παραστᾶσαι εἰς τὸν Δία
ἔκραζαν εἰς ἡμᾶς τόση πῶς συμβαίνει ἀδικία
«νὰ κοπτόμεθα καὶ κλάδους καὶ κορμούς κ' εἰς τὴν πυρὰν
»νὰ τιθέμεθα πρὸς τέρψιν τῶν ἀνθρώπων πονηράν ;»

Ζεὺς ὁ νεφεληγερέτης ἀπεκρίθη πρὸς τὰς δρύας·
«αἷτιοι αὐταὶ σεῖς εἴθε τῆς κοπῆς καὶ ἀδικίας·
»ἂν δὲν ἐγεννάτε σφῆνας τῶν πελέκεων, κάνεις
»πέλεκυς τοςάυτας δρύας ἔκοπτε περιφανεῖς ;»

Ἴ π ι μ ὀ θ ι ο ν .

Εἰς τοὺς βασιλεῖς κ' εἰς ἄλλους ἀρχηγούς τῆς πολιτείας
μὴ σωρεύετε σεῖς ὄλας Ἕλληνας ! τὰς ἀδικίας :

αἵτιοι αὐτοὶ σεῖς εἶσθε τῶν πολλῶν ἀνομημάτων
ὡς γενόμεν' εἰς πελέκεις σφῆνες καὶ στηρίγματα των. (1)

(1) ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ.

356.

Δρῦες καὶ Ζεὺς.

Αἱ δρῦες κατεμέμφοντο τὸν Δία· ὅτι, ἐπεὶ κοπτόμεθα, τί ἡμᾶς μετὰ τῶν
λοιπῶν φυτῶν ἐποίησας; Ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν· ὑμεῖς αὐταὶ αἵτιοι τῆς κοπῆς;
εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς τὰ στελλίδια ἐγεννᾶτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέλοπεν.

ΜΥΘΟΣ 20.

ἈΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

Ἡ ὠραία τῶν Κυθήρων θάλασσα δὲ ἔκοιμάτο
εἰς ἑαρινῆν πρωΐαν γλυκὺν ὕπνον κ' ἔλαφρὸν
καὶ ὁ οὐρανὸς ὠραῖος εἰς αὐτὴν ἀντανακλάτο,
ἡ ὠραία ἐγεννήθη Ἀφροδίτ' εἰς τὸν ἀφρόν·
ἔλαμπεν ὡς ὁ ἀδάμας
κ' ἔκρυπτεν εἰς τὰς παλάμας
κ' εἰς τὰ τρέχοντα ἔμπρός της καὶ ὀπίσω της νερά
τὰ παρθενικά της κάλλη τὰ γυμνά καὶ δροσερά,
καὶ τῶν πόθων, τῶν ἐρώτων,
τῶν χαρίτων, τῶν γελώτων
οἱ χοροὶ παρηκολούθουν, ὅταν εἰς τὴν κοραλλίνην
ἄμαξάν της καθωδήγουν εἰς τὰ Κύθηρα ἐκείνην
Τρίτωνες καὶ Ἴηρηίδες Ποσειδῶν καὶ Ἀμφιτρίτη
κράζοντες αἰδέετε κάλλος! ἐγεννήθ' ἡ Ἀφροδίτη!

Εἰς τὰ Κύθηρα τὸ πάλοι, ὅπου ἦτον ὁ νῶός της
νέοι ἔτρεχαν καὶ νέαι κ' ἐγονάτιζαν ἔμπρός της·
γάτα ἐρασθεῖσα νέον ἔχοντα μεγάλα κάλλη
ἔμπροσθεν τῆς Ἀφροδίτης ἔπεσε γονυκλινῆς
κ' εἰς ὠραίαν παρεκάλει νέαν νὰ τὴν μεταβάλλῃ
νὰ ὑπανδρευθῇ ἀμέσως νέον τόσης καλλονῆς.

Αἰσθανθεῖσα εὐσπλαγχνίαν ἡ Θεὰ τῶν γυναικῶν
εἰς κοράσιον ἐκείνην ἠλλαξεν μαγευτικόν·
ἔλαβε καστανοχρῶσους αὐτὴ τρίχας κεφαλῆς,
δέρμα λεῖον καὶ μελίχρουν, ὀφθαλμοὺς περικαλλεῖς,
ῥοδοπάρφυρα τὰ χεῖλη, ῥοδοδάφνας παρεΐας,
τὸ ἀνάστημα τὸ σῶμα καὶ τὸ βᾶδισμα θεᾶς·
οἱ γλυκύτατοί της λόγοι σ' ἔδενον ἐνώπιόν της
κ' ἔλεγες ὁ κόσμος ὅλος ἦτον τὸ βασίλειόν της.

Ἐρασθεὶς ὁ νεανίας τὴν ὡραίαν αὐτὴν νέαν
τὴν μετέφερε νυμφίαν εἰς οἰκίαν τοῦ ἀρχαίου
ὅταν δ' ἔμελλε ν' ἀνέβῃ ἡ νεάνις τὸν παστὸν
καὶ τῆς Ἀφροδίτης ὅταν ἐγυμνοῦτο τὸν κεστὸν,
ἡ θεὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσῃ ἂν τὸ σῶμα
ἥλλαξεν ἡ γάτα μόνον ἢ τὰς ἕξεις τῆς ἀκόμα,
εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου ποντικὸν μικρὸν ἀφῆκεν·
Ἄλλ' ἡ μεταμορφωθείσα εἰς τὴν φύσιν τῆς ὑπέϊκεν·
ἔδραμε νὰ τὸν ἀρπάσῃ λησμονοῦσα καὶ νυμφῶνας
καὶ παρόντας ὑμεναίους καὶ προτέρους ἀρραβῶνας,
ἡ θεὰ δὲ ὀργισθεῖσα εἰς τὴν φύσιν τὴν προτέραν
ἐπανήγαγε τὴν νέαν τὴν αὐτὴν εὐθύς ἐσπέραν.

Ἐπιμύθειον.

Κί' ἂν ἀλλάξωσιν τὴν τύχην, οἱ τὴν φύσιν μιαιοῖ
μένουσιν εἰς τὰς κακὰς τῶν συνήθειας σταθεροί.

(1) Αἰσωποὺ Μυθοῦς

469

Ἀφροδίτη καὶ Γαλή.

Γαλή ἠράσθη τινὸς νεανίσκου εὐπρεποῦς, καὶ ἠῤῥατο τῇ Ἀφροδίτῃ,
ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ δὴ ἐλεήσασα αὐτὴν ἡ Θεὸς,
μετεποιήσατο αὐτὴν εἰς κόρην εὐεῖδῃ. Ἐρασθεὶς οὖν ὁ νεανίσκος τοῦ κάλ-
λους αὐτῆς, οἶκαθε αὐτὴν ἀπήγαγε, καθεζυμένω δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ,
ἡ Ἀφροδίτη γνῶναι βουλομένη, εἰ μετοβαλοῦσα ἡ γαλή τὸ σῶμα καὶ τὸν
τρόπον μετεβαλεν, μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν. Ἡ δὲ, ἐπιλαθομένη τῶν πα-
ρόντων, ἀναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τ.ν μῦν ἐδίωκε, καταφαγεῖν θέλουσα.
Ἀγανακτήσασα δὲ ἡ Θεὸς πάλιν εἰς τὴν ἴδιαν ἀποκατέστησε φύσιν.

Ὅτω καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ φύσει πονηροί, κἂν τὸν τρόπον ἀλλάξωσι,
τὴν φύσιν οὐ μεταβάλλουσιν.

ΜΥΘΟΣ 21.

ΧΗΝΑΙ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Εἰς τὴν τήρησιν τῶν νόμων τῶν δικαίων κ' ἐλευθέρων
ἔχουσιν οἱ κτηματῖαι τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον·
ὁ πτωχὸς τὴν μηλωτὴν του ἢ τὴν δίκελλάν του φέρει
καὶ εἰς ἄλλα ξένα κράτη καὶ εἰς ἄλλα ξένα μέρη·
μένουσιν οἱ κτηματῖαι τότε μετὰ τῶν τυράννων·
καὶ ἀκούσατε τὸν μῦθον τῶν χηνῶν καὶ τῶν γεράνων.

Γέρανοι καὶ χῆναι ἅμα ἔβασκον εἰς ἓναν τόπον·
πλὴν καθὼς τὴν συνοδίαν σκύλλων εἶδαν καὶ ἀνθρώπων
οἱ χωροῦντες κατὰ τάξιν γέρανοι ὡς Σπαρτιάται
ἄνοιξαν πτερὰ μεγάλα ἐλαφροὶ αἰθεροβάται,
καὶ ἀκολουθοῦντες δύο πρὸς τὴν ἄρκτον ὁδηγούς των,
Οἴτην Ὀλυμπον καὶ Ἄθων ἔλαβον ὡς τρεῖς σταθμούς των·
καὶ πρὶν φύγωσιν εἰς ἔλος βυθισθέντες στιγμὴν μίαν
εἰς τῶν κυνηγῶν τὰς κάρας ἐρρίψαν τὴν δυσωδίαν·

Πλὴν πλατύποδοι βαρεῖται καὶ ὀκναὶ ὁμοῦ αἱ χῆναι,
καθὼς βάλλουσι τὰ πλοῖα
κώπας ἅμα καὶ ἰστία,
ἔβαλαν πτερὰ καὶ πόδας κ' ἐμακρύνθησαν κ' ἐκείναι·
ἀλλ' ἀπηύδησαν πατοῦσαι γῆν συγχρόνως καὶ ἀέρα·
καὶ οἱ κυνηγοὶ τὰς ἡῦραν· τὸ χιχί των δὲν ἐπέρα·
αὐτῆς ἔπεσεν ὁ ἄσπρος τράχηλος εἰς ἓν των νεῦμα
καὶ βρασθεῖσα τῶν πεινῶντων ἐχρημάτισε τὸ γεῦμα·
ἔθεσαν ὀπτὴν ἐκείνην εἰς ἀνθρακίαν μεγάλην·
τὰ πτερὰ διὰ γραφίδας ἐκοψαν ἀπὸ τὴν ἄλλην·

καὶ εἰς τάφρον τὰς ἐτέρας φυλακίσαντες βαθείαν
ἔτρωγαν οἱ κυνηγέται τὴν ἡμέραν, μίαν μίαν. (4)

(4) ΛΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ.

60.

Χῆνες καὶ Γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταύτου λειμῶνος ἐνέμωον. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι, κοῦροι ὄντες, ταχέως ἐπέπτησαν· οἱ δὲ χῆνες, διὰ τὸ βᾶρος τῶν σωματίων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἦ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀλισκόμενοι.

~~Ἦ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀλισκόμενοι.~~

ΜΥΘΟΣ 22.

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ.

Τράγος καθ' ὁδὸν εὐρίσκων ἀμπελον εὐκληματοῦσαν,
ἀπὸ ἄνθη ἀπὸ φύλλα θαλερὰ μυροβολοῦσαν
ἐνὸς κλήματος τὰς ἄκρας ἔφαγε τὰς εὐλυγίστους
καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἤρε καὶ τοὺς κλάδους τοῦ ἀρίστους
ἀλλὰ φθάνων εἰς τὰς ρίζας εἶδεν ἀδυνάτους ὄντας
εἰς τὴν βρώσιν τοῦ στελέχους τοὺς εὐθραύστους τοῦ ὀδόντας.

Εἰς αὐτὸν τὸ κλῆμα εἶπεν « καὶ ἂν ὄλον μὲ γυμνώσης,
καὶ ἂν ὄλους τοὺς βλαστούς μου ἕναν ἕναν τελειώσης,
ποτὸν θέλω πάλιν δώσει μυροβόλον καὶ γλυκὺ,
ὅσον διὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας σου ἀρκεῖ. »

Καὶ τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου γλυκὺν ἔδωκε καρπὸν
καὶ τὰς ἐορτὰς τοῦ πάσχα ὁ ἀμπελουργὸς λοιπὸν
σφάξας ἔφαγε τὸν τράγον καὶ εἰς τὸ συμποσίον του
ἔπιε τὸν γλυκὺν οἶνον τῶν ὠραίων σταφυλῶν του.

Ἐπιμύθιον.

Τρώγετε τοὺς μυροφόρους τῆς ἐλευθερίας κλώνας
τύρανοι ! πλὴν φοβηθῆτε καὶ τὰς ρίζας αὐτῆς μόνας
Ἐπὶ τὴν ὠραιότητα ἀναβλάστησιν ἐκείνων
τῆς θυσίας ὑμῶν θέλει λάβει ὁ λαὸς τὸν οἶνον. (4)

(4) ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ.

280.

Τράγος καὶ Ἀμπελος.

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου τὴν βλαστὴν ἔτρωγε. Τούτῳ δὲ
προσεῖπεν ἡ ἀμπελο. Τί μὲ βλάπτεις ; μὴ οὐκ ἔστι χλόη ; ὅμως ὅσον
τοῦ θυομένου οἶνον χρῆζουσιν, ἐγὼ παρέξω.

Ἔτι καὶ τοὺς ἀχαρίστους τοὺς βουλομένους τοὺς φίλους πλεονεκτεῖν,
ἐλέγχει ὁ λόγος.

ΜΥΘΟΣ 23.

ΜΕΛΙΤΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Εἰς τοῦ Ἵμηττοῦ τοὺς πόδας ὅπου τὸ μελιτουργεῖον,
τοῦ μελιουργοῦ ἀπόντος ἔκλεψέ τις τὸ κηρίον·
ἐπανῆλθεν ὁ κλεμμένος καὶ ἰδὼν πῶς ἀπὸ μέλι
εὐκαιρῆ κ' ἐρημωμένη πᾶσα ἔμεινε κυψέλη,
ἔστεκε συλλογισμένος
κατηρῆς καὶ λυπημένος.

Ἄπὸ λόφους καὶ λειμῶνας ἀνθοφόρους τῆς Πεντέλης
ὅπου εἰς θεοὺς τοὺς λίθους ἀλλάζεν ὁ Πραξιτέλης
δλ' αἱ μέλισσαι εἰς νέφος σύμπυκνον ἐπανελθοῦσαι,
καὶ τὰς τόσας καὶ ξανθὰς τῶν μελοπήτας μὴ εὐροῦσαι
ἔπεσαν εὐθὺς καὶ ὄλαι
κατ' ἐκείνου κεντροβόλαι.

Ἐκραξεν ἐκεῖνος τότε αὖ τὰ κάκιστα τῶν ζώων!
σεῖς τοῦ μέλιτος τὸν κλέπτην παραιτεῖτε ὡς ἀθῶον,
ἀλλ' ἐμὲ τὸν μόνον ὅστις τόσον σᾶς ἐπιμελεῖται
πλήττετε, κεντροβολεῖτε, νὰ τυφλώσετε ζητεῖτε·
φεύγω φεύγω· σὲ ἀχρεῖα
μελισσῶν ὀχλοκρατία!

Ἐπιμύθιον.

Ἰπὸ τὰς ὀχλοκρατίας ὁ λαὸς τοιοῦτος εἶναι·
τὸν παρέστησαν τοιοῦτον αἱ ἀχάριστοι Ἀθηναί·
δοῦσαι εἰς τὸν Μιλιτιάδην φυλακὴν ἀλγεινοτάτην
ὄστρακον ἔς τὸν Ἀριστείδην κώνειον εἰς τὸν Σωκράτην·
καὶ τοιοῦτος μένει ἔτι
δὲν τὸν ἄλλαξαν τὰ ἔτη·

Ὁ μὴ ἔχων ὁμοίον του εἰς τοὺς χρόνους τοὺς ἀρχαίους
ὁ Κανάρης, καὶ οὐδ' ἔχων ὁμοίον του εἰς τοὺς νέους,
ἔνδον τῶν Δαρδανελίων κ' ἔνδον τῆς Ἀλεξανδρείας
εἰς σειρὰν διπλῶν φρουρίων ἐμβαινε κ' εἰς ναῦς χιλίας·
καὶ εἰς μίαν λέμβον πλέων κ' ἔχων εἴκοσι πυρπόλους
ἔκαιε τρεῖς ναυαρχίδας κ' ἐκυνήγα πέντε στόλους.

Τρεῖς ἀνέστειλ' ἐκστρατείας εἰς τὴν Χίον, Σάμον, Κρήτην,
πυρπολούμενος ἀτρόμως ὡς ὁ Ἡρακλῆς ἔς τὴν Οἴτην·
τὸν ἐδύθιζαν οἱ ναῦται νὰ τὸν σφύσουν ἔς τὰ νερά,
κ' εὐγαινεν αὐτὸς πῦρ πνέων ὡς Ἀνάφη φλογερά·
εἰς τοὺς ὤμους του τὸ ἔθνος ἔφερεν ὡς ὁ Αἰνείας
τὸν πατέρα του Ἀγχίσην ἀπὸ τὴν φθορὰν τῆς Τροίας·
καὶ τὸ ἔθνος τὸν ἀρνεῖται γῆν ταφῆς του τὴν γῆν ἕως
ὄσσην εἰς τοὺς δύο κόλπους ἔσφιγγεν ὡς ὁ Ἄνταϊος! (4)

(4) ΑἰΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

85.

Μελιττουργός.

Εἰς μελιτουργεῖον τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφεί-
λατο. Ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους εἰσθήκει, τὸ
κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι, ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς
κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖριστα διετίθουν. Ὁ δὲ
πρὸς αὐτὰς, νάκιστα ζῶα, ἔφη, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶων
ἐφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινές, δι' ἄγνοίαν, τοὺς ἐχθροὺς
μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους, ὡς ἐπιδοῦλους, ἀπωθοῦνται.

ΜΥΘΟΣ 24.

ΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΗ ΟΦΘΕΩΣ.

Πρὸς τὴν κεφαλὴν ἐχίδνης ἡ οὐρὰ ὀπλιζομένη,
κεφαλὴ τῶν μελῶν ὄλων ἐπεθύμησε νὰ γένῃ·
ἐκραζαν αὐτὰ «πῶς δίχως καὶ ὀμμάτων καὶ ῥινός
θα μᾶς φέρῃς ἄνευ κόπου καὶ κινδύνου κανενός ;»

πλὴν τὰ εὖ φρονοῦντα μέλη
ἐνικήθησαν ἐν τέλει.

πῆρε ἡ οὐρὰ τὸ κράτος κ' ἔσυρε τυφλὴ τὸ σῶμα,
ἔως οὐ εἰς ἀνοιγμένον ἔπεσε βαράθρου στόμα.

Ἡ κοιλία ἐπληρώθη καὶ ἡ ῥάχη ἐσυντρίβη,
καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τῆς ἡ κακῆ οὐρὰ ἐκρύβη
ὑποκάτω μακρᾶς θάμνου,
ὑποκάτω μικρᾶς θάμνου,
καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείθεν σαινομένη παρεκάλει·
«σῶσε δέσποινα ! τὰ πάντα, ταπεινότατα ἐλάλει·
»σ' ἐπολέμησ' ἀνοήτως καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἀρχῆς
»μέγα ἔργον· ἔπαρέ την, ὡς τὴν εἶχες ἐξ ἀρχῆς.»

Ἐπιμύθειον.

Μῦθος τῆς ὀχλοκρατίας τῆς τὸ πᾶν καταστρεφούσης,
καὶ ἀφοῦ τὸ καταστρέψῃ ἔπειτα μετανοούσης !
θεωρεῖ τῶν ἀχθορόρων καὶ τοῦ ὄχλου ἡ πληθῆς

εὐκολον τὴν ἐξουσίαν·

προσπαθεὶ γὰ τὴν ἀρπάσῃ ὅταν δυνηθῆ καθεὶς·

πλὴν ὁ μόνος νοῦς διέπει ἀσφαλῶς τὴν πολιτείαν. (1)

(1) Αἰσῶπου Μυθῶς

260.

Οὐρά καὶ μέλη ὄφρα:

● Οὐρά ποτε ὄφρα ἤξιον πρώτη πράξειν καὶ βαδίζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον. Πῶς χωρὶς ὀμμάτων καὶ ῥινῶς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; Ταύτην δὲ οὐκ ἔπειθον, ὥστε τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρά δὲ ἤρχε καὶ ἦγε σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς θάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχην καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἔπληγε. Σαίνουσα δὲ, ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα. Σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.

* Ἄνδρας δολίους, καὶ καχοὺς, καὶ τοῖς δεσπότηαις ἐπανισταμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

ΜΥΘΟΣ 25.

ΛΕΩΝ ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΣ.

Ἐν τοῦ σπηλαίου του τὸ πλεόν
σκιερόν καὶ κρύον μέρος
εἰς τὸ μεσημέρι λέων
ἀναπαύετο τὸ θέρος·
καὶ καθὼς εἰς τὴν στρωμνὴν του
εἶδε ποντικὸς αὐτόν,
πέρασε, τὴν κεφαλὴν του
καὶ τὴν χαιτὴν του πατῶν.
Τὸ θηρίον ἀνωρθώθη,
ῥαβδί ἐγίν' ἡ οὐρά του,
κ' εἰς χιλίας ἐσωρώθη
πυκνὰς δίπλας ἢ δορά του·
πλὴν ἢ ἀλεπού ἀπόρει
καὶ πικρὰ τὸν κατηγόρει
«λέων ποντικὸν φοβεῖσαι!
«κρίμα ζῶων καὶ θηρίων
«ὅτι βασιλεὺς καλεῖσαι
«κι' ὄχι ἄναξ ζωῶν!
— «τὸν μικρὸν δὲν ἐφοβήθη
«ποντικὸν ψευτοκυρά!
«Ἄλλ' ἂν τόσον ἐβρυχήθη
«δρῦρχεμαι καὶ καθαρὰ
«εἰς τῶν ζῶων ἀναγγέλλω
«τὴν ὑπήκοον φυλὴν,
«ὅτι γὰρ πατῆ δὲν θέλω
«χαίτην μου καὶ κεφαλὴν,

· 'εκ' ἐπ' οὐδεμιᾶ προφάσει
· εἴζου κἀνενὸς οὐρά
· τοῦ λοιποῦ μὴν πλησιάσῃ
· εἴδου λέοντος δορά·
· εἴτην ἀρχὴν τῆς συνηθείας
· καὶ τὸν δρόμον ἀνατρέπω·
· κί' ἂν τὸ ζῶον ὑποψίας
· φόβου ἄξιον, δὲν βλέπω·

Ἐπιμύθιον.

Βασιλεὺς ποτὲ δὲν πρέπει
· προνομίας του ν' ἀφίνη·
· τοὺς ὀχλαγωγοὺς προτρέπει
· σιωπῶν καὶ τοὺς θαρρόναι. (1)

(1) ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

218.

Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων ποτὲ, καύματος ὄρα, ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθὲς καὶ ἐξαναστάς, φοβερὸν ἀπέβλεπε. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης, εἶπεν· οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνηθειᾶν ἀνατρέπω.

Ἐπεὶ τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομῆν γὰρ λαβοῦσα λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

— ❦ —

ΜΥΘΟΣ 26.

ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΣΦΗΚΑ.

Τὰ πτερὰ τανύζουσα
καὶ γοργὰ ζιζίζουσα
σφήκα τις ὑπερμεγίστη
καὶ ὁμοῦ ὑπερκακίστη,
εἰς ἓν μέγα σπήλαιον
ἔχωνεν ἀνίλεον
κέντρον εἰς τὴν ὑψηλὴν
χρυσοῦ δράκου κεφαλὴν.

Τὸ θηρίον γύριζε
βοῶντι καὶ σφύριζε
καὶ τὰ λεπιδώματά του
τὰ χρυσοσμαράγδινά του
ἔτρυζαν κροτάλιζαν,
πλὴν δὲν τὴν ἐζάλιζαν·
εὕρισκεν αὐτὴ κρυφὴν
εἰς τοὺς πόρους του τρυφῆν.

Καὶ τὸν ἐπερόνιζε
καὶ τὸν ἐδαιμόνιζε·
τὴν οὐρανὸν τοῦ ἄνω κάτω
αὐτὸς φέρων ἐκτυπᾶτο,
καὶ ἀπὸ τὸν κρόταφον
κάτω του νεκρόταφον
νὰ τὴν φέρ᾽ εἰς τὸ πλευρὸν
μάνιζε μὴν ἠμπορῶν.

Εἰς τὸν τοῖχον ἔτρίβετο
ἀλλ' αὐτὴ ἐκρύβετο
εἰς τὸ βάθος τῶν σαρκῶν του·
τότε ἀπὸ τοῦ κακόν του

ἄρῃσε τὸ ἄντρον τοῦ
κ' ἦλθε τῶν σημάτων του
τάς φωνάς αὐτός κινῶν
εἰς τὸν δρόμον τὸν κοινόν.

Σιδηραλυσίδωτον
καὶ βαρυσανίδωτον
ὄχημα νά, διαβαίνει,
ἔς τὸν τροχὸν αὐτοῦ ἐμβαίνει·
βάλλει τὸ κρανίον του
ὑπὸ τὸ φορτίον του,
καὶ τὴν σφήκα παρυσθῆς
καταθλᾷ καταθλασθῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς λαοὺς μὴ θλίβετε
τύραννοι! συντρίβετε
καὶ αὐτοὺς καὶ σᾶς ὁμοῦ·
οἱ λαοὶ δὲν κύπτουσι
κ' εἰς κρημνοὺς σᾶς ῥίπτουσι
μετὰ λύσσης καὶ θυμοῦ. (1)

(1) Αἰσώπου Μῦθος

276.

Σφήξ καὶ Ὄφεις.

Σφήξ, ἔπι κεφαλὴν ὄφως κινήσασα, καὶ συνεχῶς τῷ κέντρῳ πλήττουσα
ἐγειμάσεν. Ὁ δὲ, περιώδυνος γενομένος, καὶ τὸν ἔχθρον οὐκ ἔχων ἀμύνε-
σθαι, ἐξελθὼν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἰδὼν ἄμαξιν ἐρχομένην, τὴν κεφαλὴν τῷ
τροχῷ ὑπέθηκε, φάσκων, «συναπόλυμαι τῷ ἔχθρῳ.»

Πρὸς τοὺς συγκινδυνεύειν τοῖς ἐχθροῖς πειρωμένους.

ΜΥΘΟΣ 27.

ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Είδεν ἀπὸ τὸν δρυμὸν
ἄλεπού εἰς ποταμὸν
ὄχ' εἰς στέφανον ἀνθῶν,
ἀλλ' εἰς δέσμην ἀκανθῶν
δράκοντα λεπιδωτὸν
στόμα εἶχεν ἀνοικτὸν
κ' ἐξεμοῦσε φλογερά
ὄμοῦ χόρτα καὶ νερά.

Ἐκραξ' ἡ γλωσσοφιδῶ
«ναῦς καὶ ναύκληρος ἰδοῦ! . . .
πλοῖον ἀπ' ἀκάνθας, νὰ
ὄ, που ὄφης κυβερνᾷ! . . .
ἄξιον τὸ φορτηγὸν
πλοῖον ἔχει ὁδηγόν! . . .
ὄφης κι' ἀκανθαὶ ὄμοῦ
εἰς τὸν δρόμον τοῦ πνιγμοῦ! . . .»

καὶ σκιρτῶσα
καὶ γελῶσα
εἶπεν ὅσα
κόπτει ἡ γλωσσο
ὄσουρλουλού
κιὶ μουρλουρού!
ὄστὰρ λαλά
τραντάφυλλα!

4*

Ἐπιμύθιον.

Ἔορις ἀκανθοδηγός
πᾶς φατρίας ἀρχηγός,
καὶ ἀκάνθινος σωρὸς
τῶν πιστῶν τοῦ ὁ χορός. (1)

(1) ΑἰΩΠΗΓΥ ΜΥΘΟΣ

483.

Ἔχις καὶ Ἀλώπηξ.

Ἔχις ἐπὶ θέσμην ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέρετο. Ἀλώπηξ δὲ, ταύτην
θεασαμένη, ἄξιος ἔφη, τῆς νῆός ὁ ναύκληρος.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῦς πράγμασιν ἐπιχειρήσαντα.

~~Ἐπιμύθιον~~

ΜΥΘΟΣ 28.

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΒΟΥΒΑΛΟΣ.

Εἰς βουβάλου
τρῖςμεγάλου
κέρατον κογγυλωτόν
ἦλθ' ἀκρότως
κώνωψ, πρῶτος
τῶν κωνόπων αὐλητῶν
καὶ καθήσας
καὶ ἀργίσας
ὡς τὸ σύνθηες ν' αὐλῆ,
ἐφαντάσθη
πῶς ἐπλάσθη
ὄν τι μέγα καὶ πολύ.

Μετ' ὀλίγον
πετρ' ἀνοίγων
κ' εἰς τὸν βουβάλον στραφεῖς,
εἶπε σφεύγω
καὶ θὰ εὕγω
πρὸς ἀνεύρεσιν τροφῆς
σὲ θαρύνω
καὶ σὲ δίνω
φίλε ! κούρασιν πολλήν,
καὶ τὴν πλάττην
κυρτοτάτην
σ' ἔκαμα καὶ γαμηλήν
εὐθὺ κτῆνος
εἶπ' ἐκείνος
ακρυφόν τι δὲν σὲ κρατῶ

φῦγε, μείνε,
σ' ἐμὲ εἶναι
 πρᾶγμα ἐν καὶ τὸ αὐτό·
οὔτε ὅτε
ἦλθες, τότε
 τὸ αἰσθάνθη, οὔτ' ἐνῶ
κῶνωπά μου
γίγαντά μου!
 τώρα φεύγεις, τὸ νοῶ!»

Ἐπιμύθιον.

Ἀνθρωπίσκοι
κωνωπίσκοι
 πόσοι κομπορρημονοῦν!
καὶ μεγάλη
κι' ὄχι ἄλλη
 ἡ βαρύτης των φρονοῦν. (1)

(1) ΔΙΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

213.

Κῶνωψ καὶ Βοῦς.

Κῶνωψ ἐπὶ κέρατος βοῦς ἐκαθέσθη καὶ ἤλει. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν βουῦν, εἰ
βαρῶ σου τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. Ὁ δὲ ἔφη, οὔτε, ὅτε ἦλθες, ἔγνων,
οὔτε, ἐὰν μένης, μελήσει μοι.

Ἔφη δὲ ὁ Κῶνωψ, ὅτι τοὺς ἀκλειεῖς καὶ ἀδόξους καὶ μαχομένους τυράννοισι ἐλέγχει ὁ λόγος.

ΜΥΘΟΣ 29

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Εἰς πηγῆς μικρὸ κλωνι
ἐξεδίψη ἐν ἀρνί·

ἦλθε λύκος ἐκεῖ νῆστις καὶ ζητῶν νὰ εὔρη τι,
ἤυρε τὸ ἀρνί ὁ κλέπτης· καὶ τὸ εἶπε «διατί

τὸ νερ' ὅ,που ἐγὼ πίνω
τὸ ἐθόλωτες κ' ἐκείνο ;

τὸ ἀρνί τὸν ἀπεκρίθη χῦνον νεκρικὴν φωνήν,
ἐξοχώτατε ! ὀλίγην λάβετε ὑπομονήν,

καὶ ἰδέτε ἡμπορῶ
νὰ θολώσω τὸ νερό,

ἀφ' οὗ εἶμαι ὑποκίττω ἀπὸ τὴν πηγὴν τρεῖς πῆλαις ;

— πλὴν τὸν περαστὸν χρόνον εἰς τὸ στόμα σου μὲ εἶχες·

— ἐκλαμπρότατε ! δὲν εἶχα τότε γεννηθῆ ἀκούα·

πῶς λοιπὸν ἐγὼ ἡμποροῦν διὰ σᾶς ν' ἀνιῶ στόμα ;

— τ' ἀνοιξεν ὁ ἀδελφός σου· — ὑψηλότατε δὲν ἔχω

ἀδελφὸν ἐγὼ, καὶ μόνον κ' ἔρημος καὶ μαῦρο πρέχω·

— ἂν δὲν τ' ἀνοιξεν ἐκεῖνος, τ' ἀνοιξαν ἄλλοι σου φίλοι,

τ' ἀνοιξαν οἱ φύλακές σου βοσκὴ τόσῃ, τόσῃ σκύλοι·

ἐξοχώτατον μὲ κοίχεις· ἐκλαμπρότατον μὲ λέγεις·

ὑψηλότατον μὲ θέλεις· πλὴν πεινῶ κ' εἰς τοῦτο παταίγεις·

αὐτὰ εἶπε· κ' ἐν τῷ ἅμα ὁ κκοῦρογος τὸ ἀρπάξει

καὶ χωρὶς δικονομίας ἄλλο ἄρθρον τὸ σπαράξει.

Ἐπιμύθειον.

Τὸ τρανώτερον ὑπάρχει δίκαιον τοῦ τρανωτέρου·
δίκαιον δὲν εἶναι ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ δυνατοτέρου·

δι' αὐτὸ τοὺς νόμους μόνον καθιστᾶτε δυνατοὺς
ἄνω καὶ τῶν βασιλέων ἀνεγείροντες αὐτούς. (4)

(4) Αἰσωποῦ Μύθος.

229.

Λύκος καὶ Ἀγρίον.

Λύκος, θεασάμενος ἔρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἐβουλήθη μετ' εὐλόγου αἰτίας καταθινῆσασθαι. Διόπερ, στῆς ἀνωτέρω, ἤτιάσατο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ ἔωντα. Τοῦ δὲ λέγοντος, τοῖς ἄκροις χεῖλεσι πίνειν, καὶ ἄλλως οὐ δυνατόν, αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω, ἐπάνω τaráσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ἀποτυγῶν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη· Ἄλλὰ πέρυσι τὸν πατέρα μου ἐλοιδορήσαξ. Εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μήπω τότε γενέσθαι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν· ἐν σὺ εὐλογίας εὐπορῆς, ἔγωγέ σου οὐ κήδομαι.

Ἄλλος λόγος ἐηλοῖ, οἷς πρὸθεσις ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐ δικαιολογία ἰσχύει.

ΜΥΘΟΣ 30.

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἡ ἀλώπηξ καὶ ὁ τράγος πρὸ πολλοῦ φιλιωμένοι
ἐκατέβησαν εἰς φρέαρ ἀπὸ δίψαν ζαλισμένοι,
δίχως νὰ συλλογισθῶσι
πῶς ἐκείθεν θ' ἀναβῶσι·

Διὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ ἀπὸ στοχασμοὺς γεμάτος
ἔμεινεν ἀφ' οὗ ὀλίγον ἐδροσίσθη ὁ γεννάτος·
ἡ κυρὰ τότε ἀλώπηξ μετὰ σκέψιν πονηρὰν
σειούσα ἐμπρὸς τοῦ τράγου τῆς βρεγμένην τῆς οὐράν,
φίλε ! εἶπε· θάρρος λάβε καὶ ὁ νοῦς μου δὲν ὑπνώττει·
δι' ἡμᾶς σωτηριῶδες ἐπενόησα ἐγὼ τι·
τοὺς ἐμπροσθινούς σου πόδας σήκωσε· ὄρθιος στάσου
καὶ στηρίζου εἰς τὸν τοῖχον· κλίνει καὶ τὰ κέρατά σου·
ἐφοδον διὰ τῶν νώτων καὶ κεράτων σου θὰ κάμω,
καὶ πηδῶσα ἐγὼ ἐξῶ παρευθύς, θὰ σὲ συνδράμω.

Κατεπείσθη ὁ μικρόνους καὶ μωρὸς ἀμπελοφάγος,
κ' ἔγινε ἀμέσως κλίμαξ τῆς ἀλώπεκος ὁ τράγος
δίχως λόγον νὰ διπλώσῃ
πῶς καὶ πότε θὰ τὸν σώσῃ.

Ἄφησε τὸ βαθὺ φρέαρ εἰς ἓν πῆδημα ἐκείνη
κ' εἰς τὸ στόμιον πηδῶσα,
καὶ σκιρτῶσα καὶ γελῶσα,
εὐγα, ἔκραζεν, ὡς πότε τράγε ! θέλω σὲ προσημείνει ;
— εὐγαλέ με, πιστὴ φίλη ! καὶ τὰς ὑποσχέσεις τήρει·
— τίρι λίρι ! καὶ ὁ νοῦς σου μίαι λύρα ! τίρι λίρι !
τράγε ! εἰς τὸν κρόταφόν σου εἰάν τόσας φρένας εἶχες !
ὄσαι εἶναι σωρευμένοι εἰς τὸν πώγωνά σου τρίχες,

δὲν κατέβαινες εἰς φρέαρ πρὶν σκεφθῆς τὴν ἄνοδόν σου,
καὶ οὐδ' ἔσωξες κατόπιν, πρὶν σωθῆς, τὴν σύντροφόν σου

Ἐπιμύθιον.

Πρότερον ὁ συνετός
ἄνθρωπος διανοεῖται,
καὶ ἄφ' οὗ σκεφθῆ, αὐτός
καὶ θαδίξει καὶ κινεῖται. (1)

(1) Αἰσωποῦ Μῦθος

4.

Τράγος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος διεψώντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. Μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη· θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμροτέρων σωτηρίαν ἐπιενόηκα. Εἰ γὰρ ὄρμιος σταθεὶς τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοῦμπροσθεν κλίσεις, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτῆ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκείθεν πηρήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. Τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἐτόμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα ἐσχίστα περὶ τὸ στόμιον ἤδομένη. Ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. Ἡ δὲ, ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὅπως ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκεψάσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὕτω καὶ τὸν πρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

ΜΥΘΟΣ 31

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ.

Ἐπιβαίοντες εἰς πλοῖα, εἰς τὰ καταστρώματα των πολλοὶ ἔφερον πιθήκους καὶ σκυλάκια σιμὰ των εἰς τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων τὸν καιρόν· καὶ λοιπὸν πλέων πίθηκον συνοδοιπὸρον ἔφερε τις Ἀθηναῖον· ἀλλὰ ἔξω τοῦ Σουνίου σφοδρὸς ἔγινε χειμῶν καὶ ἡ ναῦς εἰς τῆς θαλάσσης ἀνετρέπη τὸν θυμὸν, καὶ πολλοὶ ἐζήτουν τότε κολυμβῶντες ξηρᾶς τόπον καὶ ὁ πίθηκος κατόπιν ἐκολύμβηα τῶν ἀνθρώπων.

31α

Δελφιν βλέπων αὐτὸν εἶπεν· ἀνθρωπὸς τις μέγας εἶναι καὶ τὴν ὥραν ταύτην ἴσως τὸν θρηνοῦσιν αἱ Ἀθηναί· καὶ ὁ τάλας ἴσως ἔχει νέαν σύζυγον καὶ θρέφῃ· ἄς τὸν σώσωμεν, τὸ βλέμμα ἰκετευτικὸν μᾶς στρέφει ;

Πρὸς αὐτὸν ὁ δελφίν φθάνων, εἰς τὸν πλοῦν τὸν ἐβοήθει καὶ εἰς τὰ γλαυκόχρυσά του τὸν ἐκράτει αὐτὸς στήθη, ἕως οὗ εἰς τὰς τριόρμους τὸν προσήγγισεν, Ἀθήνας· ἢ Ἀκρόπολις μακρόθεν ^{εἰς τὴν πόλιν} ~~εἰς τὴν πόλιν~~ τὰς ἀκτίνας ἤρχισε νὰ στίλβῃ ὅλη ὡς μαργαριτῶν κογχύλη· πρὸς τὸν συνταξειδιώτην ὁ δελφίν ἀνοίγων χεῖλη, εἶπε, φίλε! τὴν πατρίδα μήπως εἶσαι Ἀθηναῖος ; — Ἀθηναῖος ; κ' ἐκ τῶν πρώτων! Ἀθηναῖος παναρχαῖος! Ἀθηναῖος γηγενής. — μὴ τὸν Πειραιᾶ γνωρίζῃς ; — ἂν τὸν Πειραιᾶ γνωρίζω ; ἀπ' αὐτὸν μου τὸν πατέρα, φίλε μου! δὲν τὸν χωρίζω . . . εἶναι θεῖός μου μητρόθεν κ' ἔτι θεῖός μου πατρόθεν·

ΜΥΘΟΣ 32.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΗ.

Ὀμματόπονον γυνή τις ἔπασχε· καὶ ἰατρὸν
προσεκάλεσεν, εἰς τοῦτον σάκκον δίδουσα ταλήρων
ἂν τὴν ὄρασιν ἀνέκτα, εἰδὲ μὴ, σωρὸν πετρῶν·
ἔγινεν ἡ συμφωνία ἔμπροσθεν τριῶν μαρτύρων,
καὶ ὁ σάκκος ἐσφραγίσθη καὶ ἤραγισεν ἡ θεραπεία·
πλὴν τοὺς ὀφθαλμούς της χρίων ἔκλεπτεν ἐν εὐκαιρίᾳ
ἐν ὃ ἰατρός ἐν σκευῶ ἀπὸ τῶ λαμπρότερά της,
ὥστ' ἐπῆρεν ὄλα, ὅτε ἴασε τὰ ὀμματα της.
ἐπειδὴ δὲ τὸν μισθὸν του ἤθελ' ἔτι καὶ σωστὸν,
καὶ τὸν σάκκον τῶν ταλήρων ἤθελε τὸν σφραγιστὸν,
ἡ γυνή, ἀπανεζοχότης! ἔκραζε πρὶν σὲ καλέσω
κάτι ἔβλεπα καὶ κάτι ἐθεώρουν ἐν τῷ μέσῳ·
τώρα δὲ ὅτε με λέγεις πῶς ἴαθην ἐντελῶς,
κανὲν σκευὸς μου δὲν βλέπω· δὲν ἴαθην ἐπομένως
ἐπομένως, ὁ μισθός σου, εἶναι ἰατρέ! χαμένος.
αὐτὰ ἔκραζεν ἐκείνη κωμικῶς καὶ ἀφελῶς·
ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπε φεύγων τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστου
καὶ ἔχων τὴν χολὴν ἐπάνω τῆς ἱατρικῆς ῥινόσ του·
προσπαθεῖς τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ τυχερὰ ν' ἀρπάξης;
πρόσεξε σ' ἕναν μου λόγον μὴ τὰ ὀμματα σου χάσης·
μὴ σὲ στείλω κακοπαθὴς! τώρα τῶρ' αὐτὴν τὴν ὥραν
τὴν χολέρην καὶ τὴν λέπραν καὶ τὴν λώσαν καὶ τὴν ψώραν
καὶ τὸ ἄσθμα καὶ τὴν φθίσιν καὶ τὴν περιπνευμονίαν
καὶ τὴν θέρμην καὶ τὸν τύπον καὶ τὴν κεραυνοπληξίαν.

ἡ ἱατρικὴ δὲν παίζει

καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐμπαίζει. »

K.

6
PI

Ἐπιμύθιον.

Οἱ Ἀσκληπιοὶ δὲν εἶναι τῶν σημερινῶν καιρῶν
εἰς τὰς θεωρίας μόνον εἰς τὰς βίβλους δεδομένοι·
ἀγαπῶσι καὶ τὸ χρῆμα καὶ καθεὶς ἀναχωρῶν
«τί ταιριάζει φίλε!» κρᾶζει, ἀλλ' ἡ χεὶρ ὀπίσω μένει
καὶ ζητεῖ τὸν στρογγυλὸν
τοῦ ἀβρώστου ὄσολόν. (1)

(1) Αἰσωποῦ Μῦθος

24.

Γραῦς καὶ Ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς, ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖται τινα τῶν ἱατρῶν ἐπὶ
μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς, εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτήν, τὸν ἐμολογηθέντα
μισθὸν αὐτῇ δώσειν, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. Ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἱατρός
τῇ θεραπείᾳ. Καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, κατὰ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς αὐτῆς γρίων, ἐκείνης μηδελιῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην
ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς, ἐν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑκαιρούμενος ὁ-
σημέρι ἀπῆει. Ἡ μὲν οὖν γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ὡς καθ' ἑκά-
στην ἐλαττωμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θερα-
πείᾳ μηδὲν ὑπολειφθῆναι. Τοῦ δ' ἱατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς
αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παρα-
γαγόντος, Μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη, τανῶν οὐδοτιοῦν βλέπω. Ἦνίκα
μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἐβλε-
πον οἰκίαν νῦν δ', ὅτε με σὺ βλέπειν φῆς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὄρω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ὧν πράττουσι, λαν-
θάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἐλεγχον ἐπισπώμενοι.

ΜΥΘΟΣ 33

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΗ.

Τὸ βραδύπορόν της ἔημα ἡ χελώνη βαρυνθεῖσα
νὰ πετᾷ τοῦ λοιποῦ θέλει, ὄχι πλέον νὰ πατή·
καὶ μετὰ μεγαλοπτέρου αἰετοῦ συναντηθεῖσα,
μετ' αὐτοῦ νὰ περιτρέξῃ τὸ στερέωμα ζητεῖ.

Τὴν παρέστησεν ἐκεῖνος, εἰς ὀστράκινον μανδύαν
ὅτι κρύπτεται, καὶ ὅτι οὐδὲ φέρει καὶ πτερὰ,
καὶ ἀπὸ τὴν σφαῖραν φόβος μὴν ῥιφθῆ τὴν οὐρανίαν
κ' εἰς βουνοῦ μὴν πέσῃ πέτρας καὶ συντρέψῃ τὰ πλευρά.

Ἄλλὰ ἡ φιλοδοξία κακὰ πόσα δὲν γεννᾷ ;
δι' αὐτὴν ὁ Ναπολέων τόσα ἔπαθε δεινά·
ἡ χελώνη ἀπεκρίθη σιμὰ ἄς τὰ ἄστρα νὰ σταθῶ
καὶ νὰ πέσω δὲν μὲ μέλει ἔπειτα καὶ νὰ χαθῶ. »

Τὴν ἐσήκωσεν ἐμπήζας εἰς αὐτὴν τοὺς ὄνυχάς του
ὁ ἑνατενίζων ὄρνις τοῦ ἡλίου τὴν πυρὰν,
καὶ τὴν ὑψωσεν ἀπλώσας τὰς μεγάλας πτέρυγας του
ὑπεράνω τῶν συνέφων εἰς τῶν ἄστρον τὴν σειράν.

Ἄλλὰ τέλος ἐκουράσθη καὶ τὴν δυστυχῆ χελώνην
ὃ ἀπαλὰ εἰς ὄρος ἐχρεώσται ν' ἀποθέσῃ,
ἵστρεψεν αὐτὴν βιαίως ὡτὰν πέτραν εἰς σφενδόνην,
καὶ τὴν ἦρε μετ' ὀλίγον τοῦ ὠκεανοῦ ἡ μέση.

Ἐπιμύθειον.

Χρεώσται ν' ἀφιερῶται καθεὶς ἔνθα καὶ ἐκλήθη
ὅτι νὰ μὴ προμοιάζῃ τὴν χελώνην τὴν εὐίθην·

ΚΚ

P.
IBI

πόσοι Ἕλληνας τοῦ ὄχλου ὑποδηματοποιοὶ
πόσοι καὶ κρεατοπώλαι πόσοι καὶ ἀρτοποιοὶ
δὲν φαντάζονται τοῦ κράτους νὰ γενῶσιν ὑπουργοὶ !
τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ἑλλάδος χωρεῖ Ἕλληνα ἢ γῆ ;
ἐξ αὐτοῦ ἢ τόση ἔρις, ἢ πολλή πυργοποιία
καὶ πρὸς τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἢ τυφλὴ ἀχαριστία. (1)

(1) ΑἰΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

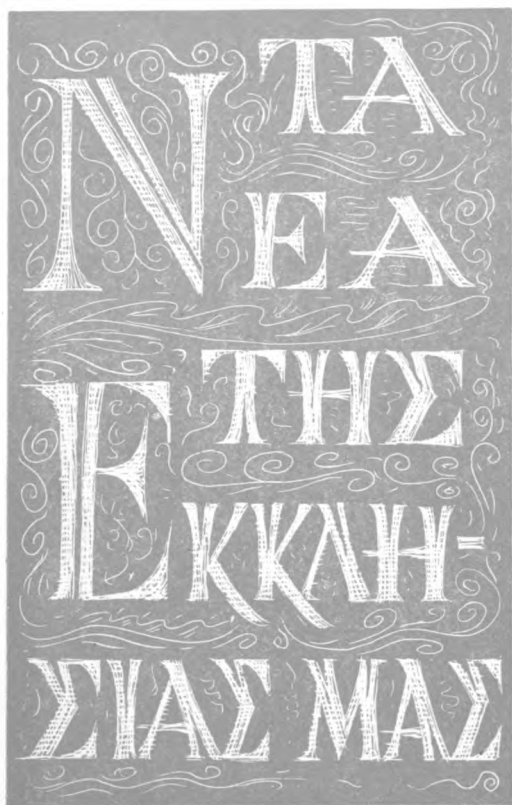
64.

Χελώνη καὶ Ἄετις

Χελώνη Ἄετοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξει. Τοῦ δὲ παραινοῦντος, πτόβρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαθὼν οὖν αὐτὴν τοῖς ὄμοις, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφήκεν. Ἡ δὲ, κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετέθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις, τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἐξέλασαν.

~~— 64 —~~

**Β' ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ**

**ΑΡ. 6
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙ**

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.
Please return promptly.

